Proletari din toate țările uniți-vă!

AGRICULTURA NOUĂ

Anul V — Nr. 430
Marți 10 iunie 1958

4 pagini
Prețul 20 de bani

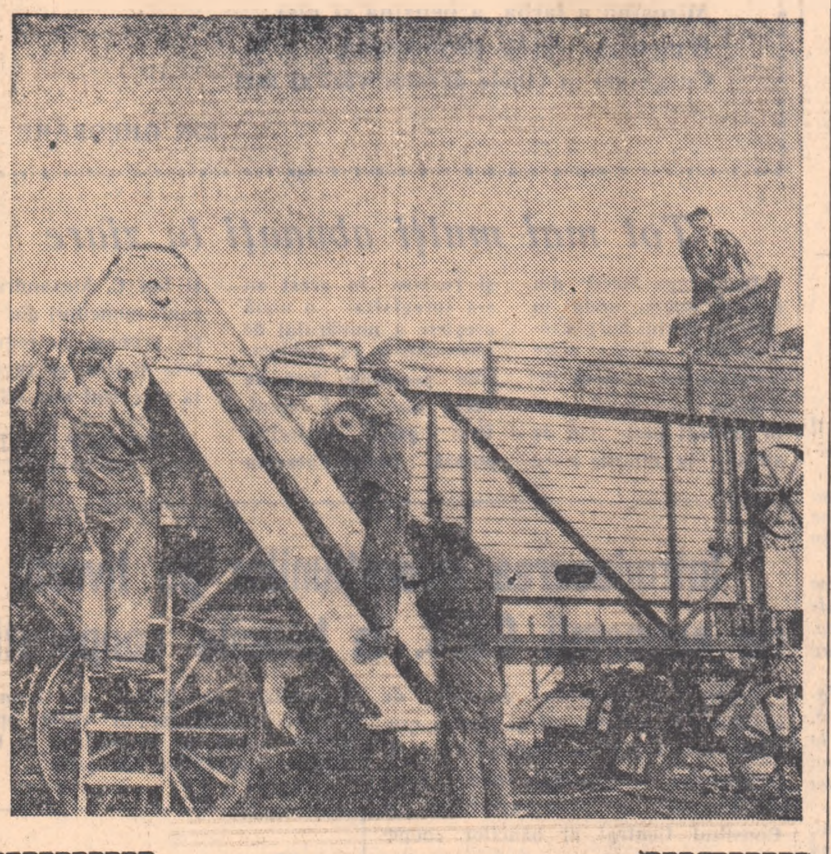
Organ al Ministerului Agriculturii și Silviculturii din R.P.R.

Să fie intensificat prășitul porumbului în gospodăriile agricole de stat

In acest an, suprafața însămînțată cu porumb în gospodăriile agricole de stat a fost mărită cu peste 100.000 de ha. S-au creat așa dar condiții ca producția globală de porumb să fie cu mult sporită. Pentru aceasta însă, este nevoie și de obținerea unor producții mari la ha, prin aplicarea unei agrotehnici diferențiate și folosirea integrală a mijloacelor mecanizate de care dispun unitățile. Iată însă că, deși sîntem aproape la jumătatea lunii iunie, mai există unele gospodării agricole de stat ca cele din regiunile Hunedoara, Pitești, Oradea etc., care nu au executat prima prașilă a porumbului decît în proporție de 15—39 la sută. Altele, cum ar fi „Dr. Alexandrov" și „Iosif Clisci" din regiunea Galați, nici nu au început pînă de curînd această lucrare. Este adevărat că sînt și gospodării ca cele din regiunile Constanța, Bacău, Craiova, București și altele unde prașila I este aproape pe terminate și unde se execută în prezent prașila a 2-a.

Este necesar să atragem atenția gospodăriilor agricole de stat să intensifice executarea prășitului, în scopul distrugerii cît mai grabnice a tuturor buruienilor din culturile de porumb și reținerii în sol a apei provenite din ploile căzute în ultimele zile aproape în toate regiunile țării pentru a se stimula astfel vegetația întîrziată a plantelor. Totodată gospodăriile agricole de stat din regiunile Constanța, Galați, București etc., care au avut terenuri în zona inundabilă a Dunării, unde apele s-au retras acum, au datoria să însămînțeze aceste terenuri cu porumb, astfel încît niciun petec de pămînt să nu rămînă neinsămînțat. O atenție deosebită trebuie acordată și celorlalte lucrări de îngrijire a culturilor, mai ales stropitului viilor împotriva manei și a moliilor care au apărut în unele podgorii. Și aceasta într-un termen cît mai scurt și cu toate forțele.

Pentru campania de vară

Mecanizatorii de la S.M.T. Urziceni, regiunea București, se străduiesc în aceste zile să termine lucrările de reparații ale utilajului cu care vor lucra în campania agricolă de vară. In fotografie, echipa de mecanizatori lucrînd la repararea unei batoze (lucrare la care s-a realizat peste 90 la sută).

11 IUNIE
ZIUA NAȚIONALIZĂRII

Zece ani. S-a scurs un deceniu de cînd bunurile muncite de popor au trecut în mîinile poporului. Prin marele act revoluționar al naționalizării clasa muncitoare a smuls din ghiarele lacome ale exploatatorilor întreprinderile industriale, miniere, bancare, de asigurări și de transport, făcînd ca ele să devină un bun comun al întregului popor. Și iată că țara care pînă mai ieri „domnii" o socoteau „eminamente agricolă", a ajuns să trimită astăzi pe ogoarele îndepărtatei Chine sau ale Egiptului tractoare, să exporte utilaj petrolifer, fabrici de ciment, strunguri și mașini.

Bogat a fost întotdeauna pămîntul nostru, vrednici au fost oamenii care muncesc pe el. Dar mult amar de ani imperialiștii au jefuit bogățiile acestui mic paradis pe care-l socoteau un fel de colonie de la porțile orientului. Țara era vîndută la mezat, bogățiile ei umpleau buzunarele unui Malaxa, Aușnit sau Mociornița, care trăiau regește, sub oblăduirea celui mai lacom exploatator, regele. Și erau puțini aceștia, un pumn de oameni. Cei mulți, oamenii muncii care scoteau din pîntecul pămîntului bogățiile sau munceau la strung, ori la cuptoarele încinse, în condiții grele, primeau un „te miri ce", doar cît să nu moară de foame.

Vremurile de negură și înfometare a celor mulți au apus. Viața cea nouă, înfăptuirile zilelor noastre, toate se datoresc luptei clasei muncitoare conduse de partid. Și ele n-ar fi fost posibile fără săvîrșirea actului naționalizării. După victoria de la 6 Martie 1945, democrația a înregistrat în țara noastră și alte succese însemnate pe tărîm politic și economic. Reforma agrară, reforma monetară, eliminarea reprezentanților burgheziei din guvern și izgonirea monarhiei, au deschis posibilități largi pentru a se face noi pași pe calea consolidării pozițiilor cucerite de poporul muncitor. „In cele mai importante sectoare industriale — a spus tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, în Expunerea de motive făcută în fața Marii Adunări Naționale în ziua de 11 iunie 1948, — am avut de luptat cu sabotarea producției, degradarea utilajului, vînzarea la negru și sărăcirea întreprinderilor prin stoarcerea lor pentru beneficii personale care luau drumul străinătății. Lăsînd mai departe uneltele de producție în aceste mîini ar însemna să permitem burgheziei înlăturarea poporului de la conducerea politică, să continue politica ei de a dezorganiza viața noastră"...

Impotrivirile au fost biruite. Conduși de partid, cei mai buni fii ai poporului nostru au izbutit să pună capăt haosului stîrnit de dușmanii progresului. Descătușat, geniul creator al poporului nostru și-a luat avînt urcînd treaptă cu treaptă, spre bunăstare.

S-a ajuns ca în 1957 producția industriei siderurgice să depășească de 3,4 ori nivelul din 1938, producția de energie electrică de 7,4 ori, producția materialelor de construcții de peste 9 ori. Se extrage acum de 15 ori mai mult gaz metan, se produc anual de trei ori mai multe bunuri de larg consum etc. De o mare însemnătate pentru propășirea întregii vieți economice este dezvoltarea industriei constructoare de mașini, care dă astăzi o producție de 7 ori mai mari ca în 1938. „Această ramură a industriei socialiste pune astăzi la dispoziția agriculturii un număr de circa 50 tipuri diferite de mașini agricole, între care tractoare, semănători de cereale cultivatoare, secerători-legători, combine tractate pentru recoltarea cerealelor și altele".

Privind în viitor avem tot dreptul să fim încrezători. Pășim în cel de al doilea deceniu de la naționalizare, puternici, capabili de a porunci naturii și a o sili să ne dea rod mai bogat. Sîntem stăpîni ai bunurilor patriei, bogați în țară bogată.

—o—

Succese de seamă

Cu toate greutățile întîmpinate din cauza timpului neprielnic, vrednicii mecanizatori de la S.M.T. Bărcănești, regiunea Ploești, au reușit să îndeplinească planul global al campaniei de primăvară în proporție de 147 la sută. In prezent tractoriștii de aici lucrează cu hărnicie la executarea lucrărilor de prășit mecanic pe ogoarele însămînțate de ei. Intovărășirile din Valea Călugărească și din Negoești, care execută lucrările agricole în comun, dîndu-și seama din cele petrecute anul trecut că folosind mașinile S.M.T.-ului se poate executa o lucrare de calitate și la un preț avantajos, au cerut să se facă prășitul mecanic pe o suprafață de aproape 100 ha. Ei au rămas să execute manual doar răritul și prășitul porumbului pe rînduri în urma tractorului. In numai 2 zile tarlaua de 37 de hectare a fost prășită în așa fel, încît nu se mai vedea pe ea nici măcar o buruiană.

Succese deosebite s-au obținut și pe ogoarele gospodăriilor colective din Sirna, Tîrgșorul nou, Rîfov și altele, unde mecanizatorii S.M.T.-ului au și terminat prașila I-a. Fruntaș la aceste munci s-a situat tractoristul D. Stoica, care a prășit în două zile 40 de hectare.

„TOȚI ABSOLVENȚII PROMOȚIEI 1958 ÎN PRODUCȚIE"!

Chemarea absolvenților Institutului Agronomic „N. Bălcescu" din Capitală

De-a lungul anilor de cursuri, studenții din anul V al facultăților Institutului Agronomic „N. Bălcescu" din Capitală au fost de multe ori împreună în amfiteatrul care poartă numele marelui om de știință Ion Ionescu de la Brad. Intîlnirea lor de sîmbătă a avut însă un caracter deosebit, emoționant. Era ultima înainte de a părăsi institutul — adunarea în care aveau să discute despre viața și activitatea pe care o vor începe în curînd.

Ca de atîtea ori în anii studenției, profesorii, cadrele de conducere ale facultăților s-au aflat în mijlocul studenților, vorbindu-le despre sarcinile de seamă care stau în fața agriculturii noastre — așa cum au fost arătate și la consfătuirea pe țară a țăranilor și lucrătorilor din sectorul socialist al agriculturii ținută la Constanța, — despre frumusețea și importanța muncii în diferitele sectoare de producție din unitățile agricole socialiste.

Pentru mulți dintre studenții absolvenți participanți la această consfătuire, viitoarele locuri de muncă — în unitățile socialiste din regiunile Constanța, Galați, București etc. — nu mai sînt necunoscute. Practica efectuată cu prilejul elaborării lucrării de diplomă i-a apropiat și i-a legat sufletește de diferite gospodării agricole de stat sau colective. „Mă întorc în regiunea Constanța, la Ostrov — a spus Grigore Guzu — să ajut la dezvoltarea viticulturii și pomiculturii, să-mi continui cercetările științifice începute în timpul practicii". El a propus să se adreseze un apel către colegii absolvenți din institutele agronomice din întreaga țară pentru a merge în producție. Chemarea a fost susținută călduros de întreaga asistență. Iată cîteva spicuiri din această chemare:

„Vă chemăm astăzi, în pragul vieții noi pe care o începem odată cu absolvirea facultății, să punem întreaga noastră putere de muncă tot elanul tineresc și toate cunoștințele noastre în slujba ridicării producției agricole din patria noastră. Vă chemăm să devenim luptători dîrzi ai recoltelor mari în gospodăriile agricole de stat, gospodării colective, întovărășiri și cooperative agricole de producție.

Lozinca promoției noastre este: TOȚI ABSOLVENȚII PROMOȚIEI 1958 ÎN PRODUCȚIE, ACOLO UNDE SE SIMTE MAI MULTĂ NEVOIE DE AJUTORUL NOSTRU!

Cea mai importantă sarcină în etapa actuală a transformării socialiste a agriculturii este întărirea și dezvoltarea economică a G.A.S., G.A.C., întovărășirilor agricole și cooperativelor agricole de producție, a stațiunilor de mașini și tractoare, ca și înființarea de noi gospodării colective și întovărășiri. Să depunem toate eforturile, să punem în mișcare toate mijloacele și posibilitățile pentru consolidarea și dezvoltarea economică a sectorului de stat și cooperatist din agricultură".

„Să mergem în pas cu viața, să muncim în permanență pentru a deveni specialiști din ce în ce mai buni, să introducem pe scară largă cuceririle științei și tehnicii moderne agricole la sate. Să ridicăm nivelul cultural, să răspîndim larg cultura și tehnica în mijlocul acelor cu care vom lucra.

Partidul și guvernul ne acordă nouă, celor mai tineri ingineri agronomi, zootehniști, horticultori, economiști, mecanizatori și medici veterinari, încrederea și răspunderea posturilor din prima linie a luptei pentru bunăstarea întregului popor. Partidul și guvernul ne cheamă să punem în slujba patriei priceperea, dragostea și întreaga noastră putere de muncă, pentru ca viața să devină mai bună, mai luminoasă, pentru toți cei ce muncesc.

Vom ști să răspundem cu cinste acestei încrederi și ne vom face datoria acolo unde vom fi trimiși!"

Unde nu există interes

In prezent, mecanizatorii din S.M.T.-urile regiunii București, au un prețios ajutor colectiviștilor și întovărășiților la muncile de întreținere a culturilor, prășind mecanizat cu ajutorul cultivatoarelor tractate ori suspendate, mii de hectare de floarea-soarelui, porumb și alte culturi.

Cuvinte de laudă se pot spune în această privință despre hărnicia tractoriștilor de la S.M.T.-urile Bogdana, Horia și Slobozia, care au prășit pînă în prezent sute de hectare la unitățile agricole cooperatiste care le deservesc.

Nu același lucru se întîmplă însă cu S.M.T. Cuza Vodă, care pînă deunăzi nu prășise mecanic nici măcar un singur hectar cu culturi prășitoare. In raza de activitate a acestei stațiuni sînt destule unități agricole cooperatiste puternic dezvoltate, ca cele din Ceacu, Ștefan Vodă, Cuza Vodă și altele, care posedă mii de hectare cultivate cu plante prășitoare, (unități la care anul trecut S.M.T.-ul a executat prășitul mecanic pe o suprafață de peste 1.300 de ha).

Cum se explică așa dar, că pînă în prezent S.M.T. Cuza Vodă n-a executat prășitul mecanizat în nici una din aceste unități? Răspunsul la această întrebare ni l-a dat însuși șeful serviciului regional S.M.T., tov. ing. Paul Ivan.

„Nu putem spune că S.M.T. Cuza Vodă nu are utilajul necesar executării lucrărilor de prășit mecanic. Dimpotrivă, Stațiunea dispune de 41 cultivatoare CUT-21. Deosebit de aceasta, S.M.T.-ul mai este dotat cu 8 tractoare UTOS și VTZ pe cauciucuri (cu cultivatoare purtate) și 7 tractoare KDP. Faptul că pînă acum nu s-a executat nici măcar un singur hectar la prășitul mecanic, dovedește însă lipsa simțului de răspundere a conducerii S.M.T.-ului și îndeosebi a directorului (Dumitru Bercaru) și agronomului șef (ing. Gh. Necula). — față de această importantă lucrare".

Este necesar să le amintim tovarășilor din conducerea acestei stațiuni că numai într-o singură zi de lucru cu utilajul pe care îl posedă S.M.T.-Cuza Vodă ar putea prăși mecanizat cel puțin 350 de hectare. Pe drept cuvînt se pune întrebarea: Cînd vor executa mecanizatorii de la S.M.T. Cuza Vodă lucrările de prășit contractate pe cele 1.248 hectare?

I. LEȘEANU

PRINTRE CONSTRUCTORII DE COMBINE

Uzinele „Semănătoarea", pretutindeni e o forfotă, o încordare neobișnuită.

Unde să te îndrepți mai întîi? La turnătorie, în sala strungurilor, sau la montajul general? De-a lungul zecilor de „străzi" ale uzinei, te întîmpină construcții masive din care răzbate zgomotul ciocanelor, frezelor, săgețile albastre de la sudura electrică...

Umblu de mai bine de un ceas, notîndu-mi portrete de muncitori fruntași, cifre, realizări.

La sectorul nr. 3 montaje fac cunoștință cu unul din cei mai vechi muncitori ai uzinei: maistrul Gheorghe Mihuț. Il întreb: „Am aflat că pînă la marele act al naționalizării, înainte de a lua ființă uzinele „Semănătoarea", ai lucrat la fosta întreprindere „Fichet". Ce ne poți spune despre condițiile de lucru de atunci?"

„Condiții de lucru? se porni pe rîs tov. Mihuț. Inchipuiască-și oricine cum poți lucra în niște barăci, în care iarna, cînd intrai înăuntru, trebuia să dai mai întîi zăpada la o parte. Dar ce-i păsa de mîinile noastre înghețate și de lipsa de scule lui Camille Pance, administratorul lui Fichet, care umbla în blănuri și înmănușat? Pe patron barem, care locuia mai mult la Paris, nu știu dacă l-am văzut de două ori pe la uzină, cu toate că am lucrat aici de la vîrsta de 21 de ani... Azi ehei, altă gîscă!... Cum lucrăm, văzuși și dumneata. Din anul 1950, cînd a luat ființă uzina „Semănătoarea" prin contopirea mai multor întreprinderi, — printre care și „Fichet" — dotarea cu utilaj a crescut cu peste 415 la sută. Lucrăm după metode moderne: piesele circulă din operație în operație pe căi cu role, călirea pieselor se realizează prin curenți de înaltă frecvență, turnarea pieselor în cochile se face în forme metalice. Din 1954 pînă în prezent, uzina noastră a îndeplinit planul, lună de lună. De altfel a primit de mai multe ori drapelul de uzină fruntașă..."

Am stat de vorbă în această zi cu numeroși alți muncitori de la diferite secții. In prezent, majoritatea lor lucrează de zor ca să termine pînă la seceriș cele 3.000 de combine pentru cereale. Dar la uzinele „Semănătoarea" se fabrică și piese de schimb pentru nevoile agriculturii. Iar în prezent matrițerii pregătesc materialul pentru fabricarea altui produs important: culegătorul de știuleți de porumb.

Cît despre cîștigul muncitorilor, să-l ascultăm chiar pe unul dintre ei:

„Sînt în viață de 48 de ani, mi-a povestit tov. Schmidt Anton, de la secția montaj. Am învățat meseria de mecanic pe o moșie din Moldova, unde pentru un an întreg de muncă, abia primeam 600 lei. Azi, cîștig foarte bine. (tov. Schmidt e și decorat cu Medalia Muncii) și am strîns ceva bani ca să ne construim o casă. De curînd, mi-am cumpărat mobilă nouă, iar peste puțină vreme ne vom lua și televizor..."

Să mai adăugăm de asemenea, că miile de muncitori ai uzinei constructorilor de combine se bucură azi de multe alte realizări sociale: cinematograf propriu, club cu săli de spectacole, de șah și bibliotecă cu 7.000 de volume, o casă mare de odihnă la Sinaia, o tabără de vară la Eforie și multe altele?

Cînd am plecat de la Uzinele „Semănătoarea", pe poartă ieșeau cîteva camioane încărcate cu combine argintii. Cîțiva monteuri adunați roată, le priveau cu mîndrie: mîndria celor care știu că pun și ei umărul la asigurarea pîinii tuturor celor ce muncesc din țara noastră.

M. L.

La gospodăria colectivă din Silistraru-Brăila

Invățămintele consfătuirii de la Constanța prind viață

In 1952, cînd a luat ființă, gospodăria colectivă din satul Silistraru, raionul Brăila, avea doar 43 de gospodării țărănești, cuprinzînd laolaltă mai puțin de 150 hectare pămînt. In anul următor, numărul familiilor intrate în gospodăria colectivă se ridica la 63, în anul 1954 la 73, în 1955 la 77, iar în 1956 la 114, avînd o suprafață totală de 814 hectare pămînt.

Urmînd învățăturile partidului, colectiviștii au dezvoltat multilateral gospodăria și au mărit an de an fondul de bază, ajungînd ca în 1957, acesta să aibă o valoare de peste 1 milion lei. Astfel, în afară de cultivarea cerealelor, s-a dat mare atenție creșterii animalelor, cultivării plantelor tehnice etc. Orientarea lor s-a dovedit justă. La sfîrșitul anului trecut, mai mult de jumătate din veniturile gospodăriei au fost aduse de ramura zootehnică. Iar plantele tehnice, (sfecla de zahăr, ricin și coreandru) deși suprafața cultivată cu ele a reprezentat doar 2 la sută din suprafața arabilă, au adus peste 21 la sută din venitul total. Aceasta a arătat pe de o parte că animalele și plantele tehnice au adus mari venituri gospodăriei, iar pe de alta că dacă plantele tehnice ar fi fost cultivate pe o suprafață mai mare, situația ar fi fost și mai îmbucurătoare.

Ținînd seama de acest lucru și în lumina învățăturilor consfătuirii pe țară a țăranilor și lucrătorilor din sectorul socialist al agriculturii, care a avut loc la Constanța, colectiviștii din Silistraru caută — în măsura noilor condiții create prin intrarea întregului sat în gospodărie cu o suprafață de peste 2.300 hectare — să dea o și mai mare dezvoltare creșterii animalelor și cultivării plantelor tehnice.

Dacă în 1957, gospodăria avea numai 25 bovine din care abia 10 vaci de lapte, anul acesta are 113, din care 46 vaci de lapte și 17 juninci de 1-2 ani, 15 vițele de 1 an și 35 viței sub 1 an.

In ceea ce privește porcinele, în anul 1957 a avut numai 16 scroafe, 12 porci de îngrășat și 2 vieri, iar în prezent are 22 scroafe, 30 porci la îngrășat, 37 grăsuni, 64 scrofițe și un număr mare de purcei. Pînă la sfîrșitul anului, numărul scroafelor va crește la 60. A crescut, de asemenea, numărul oilor de la 425 la peste 760, iar în anul viitor va fi și mai mare.

Numărul stupilor de albine din anul trecut a fost de 70, iar în anul acesta s-a ridicat la 100. A crescut în bună măsură și numărul păsărilor. Față de 450 de găini și 700 pui crescuți în 1957, la ferma de păsări se află în prezent 1.260 pui de trei luni și circa 380 de găini...

Suprafețele cultivate cu plante tehnice au crescut în anul acesta, după cum urmează: 30 de hectare de coreandru (față de 5 în 1957), 47,50 ha. ricin (față de 8 hectare în 1957), 45 hectare sfeclă de zahăr (față de 4 în 1957), 6 ha tutun și 2 ha. sorg pentru mături. La acestea se mai adaugă 5 ha de pomi fructiferi, 7 ha de vie hibrizi 1001, sădită în anul acesta, 3 ha vie nobilă intrată pe rod și 15 hectare pepeni de masă.

La suprafața de 814 hectare existentă pînă în toamna anului trecut, situația aceasta ar fi foarte bună. Față de suprafața de 2.300 hectare pămînt agricol, existentă astăzi, numărul animalelor e însă mic. Numărul vacilor de lapte este, de pildă, doar 2 la suta de hectare teren agricol deși ar trebui să fie de 6—7, iar numărul scroafelor va fi la sfîrșitul anului abia de 2,8 la suta de hectare teren arabil (în prezent 1,1). De asemenea, valoarea fondului de bază al gospodăriei se ridică abia la 50.000 lei la 100 de hectare.

Dacă stai de vorbă însă cu tovarășul Sandu Negreanu, președintele gos-

ȘERBAN NEDELCU

(Continuare în pag. a 4-a)

Alături de noi e locul vostru

La redacția ziarului nostru au sosit în ultimul timp numeroase scrisori de la diferite gospodării colective din regiunile Galați, Constanța, prin care acestea se adresează studenților absolvenți ai institutelor agronomice, chemîndu-i să lucreze în mijlocul lor.

In numărul de față publicăm una din aceste scrisori.

Peste cîteva zile, voi, viitorii inginerii agronomi veți termina studiile. Cei mai mulți dintre voi v-ați înscris la agronomie nu de dragul unui titlu, ci pentru că v-a atras munca alături de noi, pe ogoarele patriei. In anii de studii v-ați străduit să vă însușiți o înaltă pregătire științifică pentru a ne putea ajuta cu mai mult succes în lupta ce o ducem pentru sporirea producției vegetale și animale, pentru înflorirea și consolidarea agriculturii noastre socialiste.

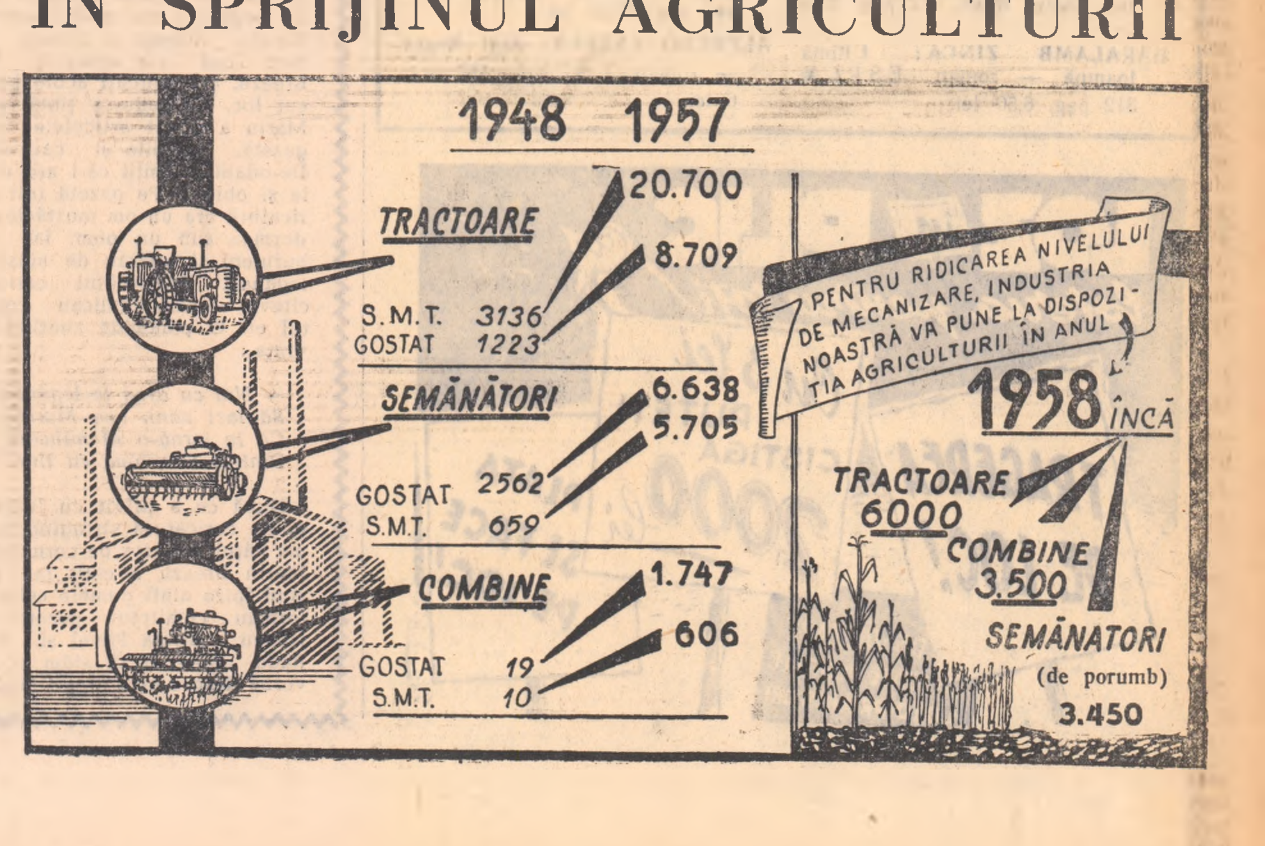
Acum, fiecare vă doriți, desigur, un loc de muncă unde să puteți pune în practică cunoștințele căpătate de-a lungul anilor de studii. Gospodăriile colective din raionul și regiunea noastră sînt locul de muncă pe care-l doriți. Gospodăriile vă pot pune la dispoziție loturi experimentale, case laborator, oameni care să vă ajute pentru a vă împlini visul care știu că vă animă: cucerirea cetății științei. Eu și tovarășii mei de muncă știm că mai sînt printre voi unii pe care-i sperie greutățile vieții la țară, care preferă în locul muncii vii, clocotitoare, un scaun comod de birou. Și pe aceștia îi chemăm să vină alături de noi. Ii chemăm alături fără să le ascundem că munca pe ogoare e frumoasă, dar grea. In Bărăgan, vara-i prea cald, iarna-i ger, adesea plouă. Dar oare tinerii ingineri agronomi, sînt mai prejos decît acei tineri sovietici care au construit orașe în nordul veșnic înghețat, care au desțelenit milioane de ha în zăpușitoarea Asie Centrală sau decît acei brigadieri din țara noastră, de 16—17 ani care, înfruntînd frigul, căldura, și nenumărate pericole, au străpuns muntele pe șantierul căii ferate Bumbești-Livezeni? Noi credem că nu. De aceea avem toată încrederea că veți veni curînd alături de noi și împreună vom da viață minunatului plan de sporire a producției pentru a pune la dispoziția oamenilor muncii mai multă pîine, mai multă carne, mai mult lapte, pentru a da industriei noastre producătoare de bunuri de larg consum mai multe materii prime agricole. Impreună cu voi, colectiviștii vor reuși să facă din gospodăriile agricole colective unități cooperatiste înfloritoare, din casa fiecărui om un cuib al bunăstării și fericirii, din fiecare sat o așezare demnă de orînduirea socialistă ce o construim.

Așteptăm cu nerăbdare sosirea voastră în mijlocul nostru. De cunoștințele voastre avem nevoie.

In numele gospodăriei agricole colective „8 Mai 1921" din comuna Lișcoteanca, raionul Călmățui, regiunea Galați.

Președinte,
ȘTEFAN SATNOIANU

INDUSTRIA SOCIALISTĂ ÎN SPRIJINUL AGRICULTURII

NEOBOSIŢI

O sîrbă, o horă, un brîu, vioara-i neobosită, la fel şi dansatorii.
In comuna Puţineiu din regiunea Bucureşti, hora este una din distracţiile preferate ale tineretului, în zilele de sărbătoare.

„Cinstea" lui Căpănoaia

POVESTIRE

Furat de gînduri, Matei Căpănoaia nu băgă de seamă că iar a apucat pe cărarea dintre porumburi, care-l scotea la drum mai de-a dreptul, dar îl purta întîi pe lîngă casa lui Ion Cucoradă. Şi el tocmai asta nu vroia. Vederea gospodăriei largi, bine aşezate, a gardului de sîrmă împletită din jurul curţii, a grădinii cu pomi tineri aşezaţi la linie, a acareturilor bine chibzuite şi mai ales a casei noi, cu acoperişul din ţiglă măruntă, rotunjită în „bot de raţă" şi avînd deasupra o antenă de radio îi dădeau parcă ameţeli. Altă dată, cînd Cucoradă era un ţăran necăjit ca oricare, aici era numai paragină şi sărăcie. Pe atunci Căpănoaia intrase în vorbă cu Ionică să-l aiste, cumpărîndu-i casa şi locul şi dîndu-i în schimb, pe lîngă o sumă de bani şi un alt loc de casă, încolo, către marginea satului. Aici avea de gînd şi el să dureze o aşezare la fel de temeinică pentru fata pe care vroia s-o mărite. In vremea secetei, tîrgul aproape se încheiase, dar au venit legile cele noi. Pe urmă, Cucoradă a intrat în colectivă, a fost ales brigadier, cu muncit pe întrecutelea şi el şi nevasta şi în cîţiva ani şi-au ridicat această frumoasă aşezare. Dacă ar fi fost a altcuiva, Matei Căpănoaia nu s-ar mai fi săturat s-o privească. Dar aşa, de cîte ori trecea prin faţa casei cu acoperişul lucitor, proaspăt, împrăştiind încă mirosul lemnului păstrat în draniţa aşezată ca nişte solzi pe trupul peştelui, i se părea că toate îi fac doar în ciudă, şi rîd de dînsul. De aceea, ocolea pe cît putea această aşezare. De ce să-şi mai cătrănească sufletul?

Dar acum era prea tîrziu. Nu băgase de seamă la vreme şi picioarele apucaseră fără veste calea pe care o străbătea de peste treizeci de ani ori de cîte ori ieşea în sat. Mai ales cînd fusese primar, numai pe aici îi era drumul. „Ehe! — oftă Căpănoaia, amintindu-şi iarăşi de acea vreme — frumos era!" De fapt nu-i venea acum să se gîndească la cele timpuri, dar vroia să uite, să nu bage de seamă pe unde trece. Cu toate acestea, înainte de a trece pîrleazul care despărţea cărarea de drum, nu se putu opri să nu arunce o privire în curtea din spatele casei unde erau grajdul, coteţele şi două stoguri cu fîn, rămas încă din iarnă. Nu erau mari, dar grozav de bine făcute, cu vîrful uşor ţuguiat cu partea de jos mai îngustă şi cu mijlocul umflat, ca un ou uriaş.

În curte era linişte, aşa că Matei Căpănoaia rămase cîteva clipe ridicat pe pîrleazul înalt, admirînd întocmirea lucrurilor. Grozav îi plăceau lui treburile bine făcute. Şi gospodăriile aşezate şi îmbelşugate îi plăceau, numai să nu fie ale lui Cucoradă. Acum însă nu de asta se oprise mirat.

Chiar lîngă unul din stoguri, mai feriţi de vînt, vreo trei copii stăteau cap la cap şi urmăreau ceva cu cea mai mare atenţie. Căpănoaia zări şi o sclipire albăstruie, apoi un firicel de fum urcă în sus şi se frînse. Înţelese şi inima îi tresări de nelinişte. Copiii lui Cucoradă se jucau cu nişte chibrituri, vroiau pe semne să aprindă focul chiar acolo, lîngă stogul de fîn.

Prima sa pornire fu să se repeadă, să strige la dînşii, să-i certe pentru asemenea nechibzuinţă, să-i facă să înceteze această joacă primejdioasă. Dar tot atunci simţi şi o căldură în suflet, un fel de mulţumire avînd parcă în faţa ochilor marea de vîlvătaie mistuind gospodăria, casa, pe Cucoradă, satul întreg.

Păşi liniştit mai departe, în drum, cu urechea aţintită în urmă, ca să prindă din vreme trosnetele flăcărilor. Abia trecu colţul uliţei şi-i ieşi în faţă chiar Cucoradă. Era grăbit, alerga spre casă. Matei Căpănoaia nu mai stătuse cu el de vorbă de multă vreme. Îşi dădeau ziua bună şi atît. Acuma însă îl opri.

— Bună ziua, Ioane, zise el. Tocmai veneam la sfat şi-mi pare bine că te-am întîlnit.

— Ce s-a mai întîmplat? întrebă şi Cucoradă, oprindu-se. Nu-i plăcea nici lui întîlnirea aceasta cu Căpănoaia, chiaburul.

— Uite ce-i, Ionică, vorbi Căpănoaia rar, cum îi era obiceiul. E vorba de lotul cela pe care voi mi l-aţi schimbat în Pănuşiţa...

Şi începu să-i înşire o poveste lungă şi încîlcită, despre nişte pămînt ce fusese schimbat la comasare.

Cucoradă îl asculta şi se vedea că e nerăbdător. Celălalt însă nu se oprea o clipă ca să-l lase şi pe dînsul să spună ceva.

— Ştii ceva? zise Cucoradă la o vreme, cam repezit. Vino şi dumneata la sfat, să le spui toate acestea că eu tot nu-ţi pot face nimic.

— Lasă Ionică, ştiu eu că nu mai vrei să stai de vorbă cu mine, mai ales aici în drum. Dar îţi spun drept, Ionică, mă iartă că n-ai dreptate. Nici tu, nici cei de la sfat. Eu datoria mi-o ştiu şi mi-o ţin.

— Bade Matei, îl opri Cucoradă, iartă-mă şi dumneata mi-s copiii singuri acasă, că s-a îmbolnăvit educatoarea. Şi nevasta e la casa de naşteri...

— Bine Ionică, dacă e aşa, nu te mai ţin, zise el trăgînd cu coada ochiului peste livezi, spre gospodăria lui Cucoradă, de unde se vedea ridicîndu-se un stîlp firav de fum. Da să ştii că am trecut eu pe acolo mai înainte şi i-am văzut pe băieţi jucîndu-se în ogradă. De-a caii, sau de-a aşa ceva se jucau. Aşa că n-avea nici o grijă. Iar despre copilul pe care-l aştepţi, să vă trăiască! Vrednici sînteţi amîndoi. Şi tu şi Măriuca, nevastă-ta. Eh, colectiva v-a scos din nevoi.

Matei Căpănoaia îi dădea drumul vorbei tot mai avîntat. Ochii lui băgaseră de seamă că firicelul de fum se preface în coamă tot mai groasă şi mai neagră. Îl ţinea pe celălalt cu spatele către această privelişte şi-şi depăna într-una cuvintele.

— Eu, măi Ionică, îţi spun cu mîna la inimă...

Mai liniştit de cînd auzise că Matei Căpănoaia îi văzuse pe copii jucîndu-se în ogradă, Ion Cucoradă îl asculta mirat. Nu înţelegea ce l-a găsit pe chiabur să laude colectiva.

— Da, da! Ionică, nu te uita aşa la mine. E o vorbă din bătrîni: „Cine ţine pe mama, aceluia-i zic tată". Aşa să ştii, Ionică.

În acea clipă, Matei Căpănoaia se opri. Din stîlpul gros de fum răbufniseră în lături limbi roşii de foc. Răzbătu stins, pînă la ei, o chemare de desnădejde.

— Ce-i acolo, Ionică? îngînă el făcîndu-l şi pe celălalt să se întoarcă.

Ion Cucoradă se holbă nedumerit la asemenea neaşteptată privelişte, apoi deodată zvîcni în fugă, fără să mai zică o vorbă.

Matei Căpănoaia porni pe urma lui, călcînd rar, bătrîneşte, şi cu o lumină veselă în ochi, pe care nu o putea ascunde cu toată încruntarea sprîncenelor. Ajunse tocmai cînd primele flăcări cuprindeau acoperişul grajdului şi primii oameni cu găleţi stropeau draniţa solzoasă de pe casă. Şi se amestecă şi el îndată să dea ajutor.

VINICIU GAFIŢA

CE SĂ CITIM

NICOLAE LABIŞ: Lupta cu inerţia — versuri. Ed. Tineretului. 160 pag. 16 lei.

NICOLAE MARGEANU: A treia noapte fără lună. Ed. M.F.A. 56 pag. 1 leu.

CEZAR PETRESCU: Însemnări de călător — Reflecţii de scriitor. Cartea Rusă. 472 pag. 9,75 lei.

HARALAMB ZINCĂ: Ultima toamnă — roman. E.S.P.L.A. 312 pag. 6,50 lei.

CELLA SERGHI: Fetele lui Barotă — roman. E.S.P.L.A. 362 pag. 6,50 lei.

VERA KETLINSKAIA: Bărbăţie — roman. E.S.P.L.A. 800 pag. 23 lei.

K. PAUSTOVSKI: Povestea unei vieţi — roman. Cartea Rusă. 644 pag. 12,50 lei.

ALFREDO VARELA: Rîul Negru — roman. E.S.P.L.A. 312 pag. 6 lei.

BONETE ALBASTRE

Neamurile mele, seminţia noastră
Verii, au ceva deosebit în ei.
Astăzi poartă mulţi acea boneta-albastră
Mirosind a iarbă, a benzină şi ulei.

Foşti mocani, veniţi de la Săcele,
S-au lăsat după pămînt spre Dunăre,
Incălţîndu-şi poate tălpile-n obiele
Dar cu sufletu-mbrăcat în nesupunere.

Fiii lor, nicicînd n-au fost a cincea roată
Şi-aveau sufletul ca florile de soc,
Deşi mulţi cu mîna lor au fost siliţi să scoată
Pentru alţii, îmbuibaţi, castanele din foc...

Cu boneta-albastră pe-o sprînceană
Mirosind a iarbă, a benzină şi ulei
O-mpăcare caldă, pămînteană,
Curge azi în vinele acestor veri ai mei.

ION GHEORGHE

Tot mai mulţi abonaţi la ziare

In comuna Merei din raionul Buzău, unde în anii regimului burghezo-moşieresc citeau ziare numai cîţiva oameni, îndeosebi chiaburii, sînt în prezent peste 350 de abonaţi la diferite ziare şi reviste. In acest an s-a înregistrat o nouă creştere a numărului de abonamente la publicaţiile periodice faţă de acela din anul trecut. Prin grija factorilor poştali Petre Catargiu şi Ion C. Alexandru, ţăranii muncitori din Merei primesc cu regularitate ziarele şi revistele la care sînt abonaţi.

PAUL P. DUŢA
corespondent

Introducerea operaţiunilor pe livrete de economii C.E.C. la băncile cooperative

Pentru dezvoltarea acţiunii de economisire la sate, cît şi pentru creşterea numărului de depunători şi al depunerilor din mediul sătesc, Casa de Economii şi Consemnaţiuni şi Consiliul Central al băncilor cooperative au stabilit ca reţeaua băncilor cooperative să efectueze operaţiuni şi pe livrete de economii C.E.C.

In prezent, 192 bănci cooperative efectuează pe lîngă depuneri spre fructificare pe carnetul de membru cooperator şi operaţiuni de depuneri şi restituiri pe livrete de economii C.E.C., urmînd ca în viitor operaţiunile C.E.C. să fie extinse la toate băncile cooperative din ţară.

O consfătuire rodnică

Sîmbătă dimineaţa a avut loc în sala de şedinţe a Ministerului Agriculturii şi Silviculturii discutarea proiectului de plan pe anul 1959 al Editurii Agro-Silvice de Stat.

Au participat: consiliul editorial, oameni de ştiinţă din agricultură, profesori universitari de la Institutele agronomice din ţară, conducători şi cercetători din Institutele de specialitate, specialişti din direcţiile Ministerului, ingineri şi tehnicieni.

Vorbitorii apreciind succesele importante obţinute de Editura Agro-Silvică de Stat în cei cinci ani de activitate editorială, au subliniat justa orientare tematică a proiectului de plan. De asemenea, cei care au luat cuvîntul au făcut o seamă de propuneri de noi titluri şi lucrări pentru a fi incluse în plan, scoţînd totodată în evidenţă şi necesitatea îmbunătăţirii calităţii tehnice a cărţilor apărute în cadrul editurii.

Ştiaţi că...

...în Cazahstan, a fost descoperită o mare subterană cu apă dulce, despre care hidrologii afirmă că s-ar întinde pe o suprafaţă de aproape 200.000 km.p.?

..biologii sovietici au descoperit în Antarctica o specie nouă de peşti al căror sînge nu conţine hemoglobină? Aceşti peşti cu sînge alb populează regiunile apropiate de ţărmurile Antarctidei şi de insulele subantarctide.

...în Ungaria s-a trecut la producerea lemnului artificial din puzderie de cînepă? Din acest lemn artificial se poate fabrica mobilă, case prefabricate, lăzi etc.

...selecţionerii uzbeci au obţinut un bumbac cu fibră de culoare cafenie închisă, cafenie deschisă şi galbenă? Culoarea naturală a fibrei noilor varietăţi de bumbac nu iese la soare şi nu se decolorează în apă. Bumbacul colorat a fost obţinut prin încrucişare urmată de selecţie individuală şi polenizare suplimentară.

...în Turcmenia se construieşte cel mai lung canal de irigaţie din lume? El se va întinde pe o distanţă de 924 km., va iriga peste 100.000 de ha. şi va alimenta cu apă 5 milioane hectare de păşuni.

...expoziţiile ştiinţifice din Antarctica au comunicat că sub stratul de gheaţă, avînd o grosime de 500—600 m., a fost descoperit un masiv muntos? Însuşi Polul Sud este acoperit de un strat de gheaţă avînd o grosime de peste 2.000 de m.

...în R.S.S. Cazahă a fost realizat un preparat denumit Trihodermina care combate rizoctomioza, rîia cartofilor, roşiilor şi verzei? Totodată noul preparat stimulează sporirea producţiei de cartofi.

...drojdia proteică conţine toate vitaminele necesare organismului animalelor? La Tallin a început construirea unei fabrici — cea mai mare din Europa, care va produce acest nutreţ preţios pentru vite. Ca materie primă vor servi deşeurile din industria celulozei şi hîrtiei, deşeuri care pînă acum erau aruncate în mare.

...ultrasunetul stimulează puterea germinativă şi dezvoltarea plantelor, scurtînd perioada de vegetaţie şi mărind producţia medie? Inul din varietatea Sfetoci a dat aproape de două ori mai multe seminţe, unele soiuri de cartofi au dat o recoltă cu 50 la sută mai mare, iar tufele de roşii au avut un însemnat spor de fructe şi o coacere mai rapidă.

...în zona de păduri din sudul Kirghiziei se creează o mare regiune pomicolă care va da anual 50.000 de tone fructe? Noile grădini vor fi plantate prin altoirea de lăstari de pomi fructiferi pe copaci şi tufişuri sălbatice.

CU ŢEPI...

În comuna Umbrăreşti, regiunea Galaţi, se manifestă o totală nepăsare faţă de lucrările de întreţinere a culturilor.

De ce dînşii nu plivesc
Buruiana, bănuiesc:
Vor la Umbrăreşti, se pare,
Să fie... umbra mai mare.

...ŞI FĂRĂ

Colectivistului Enache Boală de la G.A.C. „Nikos Beloiannis", raionul Călmăţui, fruntaş la lucrările de întreţinere a culturilor.

Atunci cînd Enache Boală
Face-n lanuri „rînduială",
Auzii de la săteni
Că dă.. boală-n buruieni.

IGOR BLOCK

Caricatura

Moş Marin Breazu e om cumpătat de felul lui, numai că într-o zi, anul trecut cam pe vremea asta, era gata să facă mare tărăboi dacă nu-l potolea Andrei Stoian, vecinu-său. Ce se întîmplase? Marin Breazu venea vesel spre casă, cînd văzu în dreptul gazetei de stradă, din faţa sfatului popular, mai mulţi oameni adunaţi. Rîdeau şi făceau mare haz. Cînd s-a apropiat Marin Breazu, cei adunaţi acolo i-au făcut loc, uitîndu-se ţintă la el. Marin a privit articolele de pe gazetă, poeziile şi caricaturile. De-odată a simţit că-i ard urechile şi obrajii. Pe gazetă într-o caricatură era un om mustăcios care dormea sub un pom, iar nişte buruieni îl apărau de muşte şi-l legănau. Dedesubtul caricaturii cîteva versuri explicau conţinutul ei. O pălămidă zburlită cuvînta:

— Noi cu drag te legănăm
Să faci nani, nea Marine,
Că la iarnă-o să mîncăm
Dintr-o strachină cu tine.

După ce a privit cu luare aminte caricatura strîngînd în palmă băţul noduros de corn lustruit, Marin Breazu a cetit rar, stropşind între dinţi numele celor care formau comitetul gazetei, Ilie Neagu, Anuţa Pavel şi Andrei Radu. „Bine, o să stăm noi de vorbă despre asta dragii moşului", mai zise el şi plecă spre casă cu capul plecat.

— Ce-ai pierdut vecine de cauţi pe drum cu-atîta grijă? îl întîmpină Andrei Stoian, bun prieten şi vecin de-al lui moş Marin.

Moş Breazu îi povesti toată tărăşenia.

— Şi tu eşti sigur că în caricatură te-o înfăţişat pe tine, că doar nu numai un cîine-i scurt de coadă. Iar aici în Băceşti la noi sînt la Marini că nu-i mai poţi număra, se miră Stoian.

— Or fi mă, dar dintre toţi numai eu am mustăţi.

— Şi pălămidă-n grîu, zise răzînd Stoian.

Vorbele astea l-au ars pe Marin Breazu ca un fier roşu. „Va să zică ăştia le dau dreptate ălora de la gazetă", gîndi moş Breazu. Apoi căută să-şi amintească dacă-a văzut la careva în grîu buruieni, dar nu reuşi. Dădu să mai spună ceva, dar se răsgîndi şi plecă şi mai cătrănit spre casă.

— Tu eşti vinovat şi nimeni altul, zise mătuşa Ileana cînd îi povesti bărbată-su ce-i făcuseră băieţii din echipa artistică. El se sborşi rău, dar mătuşa Ileana nu-i dădu răgaz.

— Cînd rîdeai mai săptămîna trecută de Gogu Băloi sau de Ion Priboi, că-s codaşi la însămînţări, ţi-a plăcut? Acu n-au decît să rîdă şi alţii de tine. De ce n-ai plivit grîul pînă acum? Dacă nu-ţi era grîul plin cu pălămidă nu te oglindeau în gazetă, aşa că nu te mai amărî în zadar, hai să plivim grîul şi să-i lăsăm în pace, mai zise ea punînd masa.

La vre-o cîteva zile după întîmplarea asta, Andrei Stoian îl întîlni în drum pe moş Marin.

— Du-te măi Marine şi uită-te pe gazetă c-au mai apărut şi alte caricaturi. Merită să le vezi, zău aşa — zise tainic Stoian.

Marin Breazu ridică din umeri şi zise că nu-l interesează caricaturile din gazetă, dar cum intră Andrei Stoian în curte, coti pe după grădină şi porni glonţ spre sfat. Ajuns în faţa gazetei moş Marin privea o caricatură şi nu-i venea să creadă. Alături de caricatura în care dormea şi buruienile îl legănau şi-l apărau de muşte, apăruse altă caricatură în care omul cel mustăcios se trezise şi cu un otic cît toate zilele zdrobea buruienile — iar sub caricatură ceti:

— Buruiană păgubaşă,
Cu oticul te distrug,
Ca să am şi eu pe masă,
Pîine albă din belşug —

— Acum ce mai spui vecine? auzi Marin Breazu vocea lui Andrei Stoian lîngă el.

— Ce să zic măi Andrei? Parcă în caricatura asta îmi stă mai bine de cît în cealaltă, răspunse el rîzînd.

I. TERBESCU

BROBOADA CU CIUCURI

— Aşa, moşule, nu mai vinzi viţelul...

— Nu-ţi fie cu supărare om bun, dar m-am răzgîndit. Inimă de bătrîn, nu mă îndur de biata vietate s-o trimit aşa de curînd la cuţit. Iar dumneata îi găsi lesne altul, că-i plin iarmarocul, răspunse cu glasul lui gros, moş Ilie Berbecaru.

Cumpărătorul, un om tînăr de la Mirosloveşti, ridică nedumerit din umeri şi plecă.

Abia ieşise omul acela străin pe poartă, că mătuşa Marioara a şi tăbărît cu gura pe moşneag.

— Halal vorbă şi la tine, n-am ce zice. Te învoieşti cu omul că-i vinzi viţelul, şi acum îţi terfeleşti obrazul. Om eşti tu, măi Ilie, ori cîrpă? îl toca ea cu gura.

Ilie Berbecaru însă zîmbea. Vorbele mătuşii Marioara nu i-au alungat zîmbetul de pe buze. Asta a mîniat-o tare pe bătrînă. Văzîndu-l că nu spune-o vorbă, a izbucnit şi mai abrasă:

— Taci, hai? taci ca peştele şi rîzi pe sub mustaţă, bătrîn viclean. Parcă eu nu ştiu de ce n-ai vîndut viţelul. Ştiu, dar lasă... Să mai pofteşti să-ţi adăp boii şi tu să te ţuicăreşti cu Mitrofan sau cu Ilieş, cu beţivanu cela, se burzului mătuşa Marioara.

— Mă uit la tine cum te stropşeşti degeaba. Cei dai cu Ilieş şi cu Mitrofan? Ce are coada mîţei şi cu a vacii? N-am vîndut viţelul că am eu un plan cu el. Asta-i tot şi lada-n pod, zise moş Ilie, pe ton glumet.

— Planul tău? Il ştiu eu! N-ai vîndut viţelul ca să nu-mi cumperi broboada. Asta-i planul! Degeaba o scalzi.

Ilie Berbecaru a stat o clipă mirat, apoi, cînd a priceput bine oful mătuşei Marioara, a isbucnit în rîs de nu se mai putea opri.

— Rîzi ca o caiafă. Rîzi că te-am prins cu mîţa în sac, dar nu-ţi iert eu hapul ista cît ai mai avea zile. M-ai lăsat tu fără broboadă, dar nu piere lumea. Am să mă duc la Mitiţă, la cooperativă, şi am să-i zic: Iaca, mă Mitiţă, ţi-am adus nişte păsări, cîntăreşte-le, plăteşte-le, scoate broboada ceia mare de pluş, cu ciucuri, şi dă-o încoace. Aşa am să fac — îi da mereu mătuşa Marioara.

Moş Ilie se încruntă. Se uită drept în ochii ei castanii, apoi zise rar şi hotărît:

— Acu ascultă şi vei afla de ce n-am vîndut viţelul, şi dacă n-am dreptate, ia-l de funie şi scoate-l în iarmaroc chiar acum. Uite, după ce am vorbit cu omul acela, m-am întîlnit cu Nică Sava de la O.R.A.C.A.

— Am auzit că ai un viţel frumos, moş Ilie, a zis el.

— Am nepoate, e voinicuţ, chiar acu vreau să-l vînd unui om de la Mirosloveşti.

— Păcat că-l vinzi, moş Ilie. Mata cu paguba şi altul cu cîştigul, îmi întoarse el vorba. Dam să înţeleg cam încotro bate el, dar n-a fost chip. De aceea, l-am întrebat de la obraz:

— Spune omule pe şleau, despre ce pagubă-i vorba?

— Uite, moş Ilie, ce fac unii oameni: cumpără de la unul ca mata viţelul, îl duc acasă şi-l contractează cu noi, cu O.R.A.C.A. După aceia se pun cu serviciul pe el şi-l îngraşă. După şase luni îl aduc şi primesc bani buni. Cu cît viţelul are la predare o greutate mai mare preţul este mai bun. Iar dacă reuşesc să-l îngraşe şi să-l predea în al doilea sau al treilea trimestru al anului, statul le dă cîte 50 de bani de fiecare kg peste preţul de contractare. Şi mai au şi avantajul că li se scade din cota obligatorie de carne, şi că pot cumpăra mărfuri din comerţul de întîmpinare, de la cooperativă, cu o sumă de 10 la sută din ce încasează pe viţelul predat la O.R.A.C.A.

Cînd am auzit una ca asta, ce era să fac? Să-mi găuresc singur punga şi să zic fugiţi paralelor că n-am nevoie de voi? Nu, Mărioară, tată. M-am dus frumuşel şi-am încheiat contractul şi am luat 400 de lei acont; uite banii, colea...

Zicînd vorbele astea, moş Ilie îi puse mătuşei Mărioara în poală 400 de lei, adăugînd:

— Ia banii şi du-te şi-ţi cumpără broboada cu ciucuri, şi cu clopoţei dacă ai poftă, numai că am să-ţi fac o rugăminte. I-am făgăduit lui Savu că la termen duc coşcogeamite de viţel, aşa că vreau să-mi ajuţi şi tu să mă ţin de vorbă. Ce zici, te învoieşti?

Ochii mătuşei Mărioara s-au făcut mici. Genele îi băteau repede, ca nişte aripi de lăstun. De zis n-a zis nimic. A răspuns la întrebarea lui moş Ilie doar înclinînd un pic capul, însă pentru el, care-o cunoaşte bine, gestul acela însemna mult.

ANDREI MUŞAT

MĂRFURI LA COOPERATIVĂ

Stămburi şi mătăsuri frumoase pentru sezonul de vară, încălţăminte solidă, precum şi alte articole trebuincioase, iată ce satisface gustul cumpărătorilor la magazinul cooperativei din comuna Sîntandrei, regiunea Oradea.

Informaţii

Pentru încurajarea crescătorilor de albine şi o mai bună valorificare a mierei şi a cerei, Departamentul Comerţului Interior a stabilit condiţiile privitoare la contractarea, achiziţionarea şi livrarea de miere şi ceară naturală de albine de către unităţile O.C.L. Aprozar. Contractele se vor încheia în primul rînd cu gospodăriile agricole colective, cu asociaţiile de stupari, precum şi cu stuparii individuali. Producătorii care vor contracta cu unităţile comerţului de stat vînzarea a cel puţin 1 kg. de miere şi 0,100 kg. ceară de albine — ambele de calitatea întîia — de fiecare familie de albine, vor beneficia de o serie de importante avantaje ca de pildă: aprovizionarea la preţuri comerciale — prin magazinele de stat şi cooperatiste — cu stupi sistematici, faguri artificiali, inventar şi materiale apicole. De asemenea, se vor putea aproviziona prin cooperative cu cherestea răşinoasă şi tablă galvanizată pentru 50 la sută din valoarea produselor contractate şi predate. In ce priveşte transportul de albine la flora meliferă acesta se va face prin grija unităţilor contractante.

★

In vederea sprijinirii muncilor de întreţinere a culturilor şi campaniei de recoltare, cooperaţia de consum a trimis la sate pînă acum peste 18.000 prăşitori cu tracţiune animală şi aproape 1.200 tone de sape. In unităţile cooperaţiei se găsesc: secerători, cositori şi greble cu tracţiune animală, precum şi un mare număr de coase, ce depăşeşte cu 200.000 pe cele din anul trecut. De asemenea, s-a asigurat necesarul de foarfeci pentru vie, vermorele, rafie, precum şi cantităţi mari de sulfat de cupru, var etc. pentru stropitul viilor

★

Gospodăriile agricole de stat au trimis în primele cinci luni ale anului pe pieţele oraşelor aproape 250000 hectolitri lapte de vacă, 14.200 tone de carne etc. Ele au mai livrat mari cantităţi de ouă, legume, miere de albine, băuturi etc. Se prevede ca pînă la sfîrşitul anului, gospodăriile agricole de stat să livreze peste 65.000 tone carne de porc şi 710.000 hl. lapte.

★

De curînd a intrat în vigoare, cu titlul experimental, un nou sistem de salarizare al achizitorilor de produse agro-alimentare efectuate prin unităţile comerciale. Noul sistem prevede o creştere de 30 la sută a salariului mediu tarifar al responsabililor raionali de achiziţii, precum şi o serie de stimulente băneşti — în raport cu volumul de achiziţii şi cu procentele de depăşire a planului — pentru personalul achizitor.

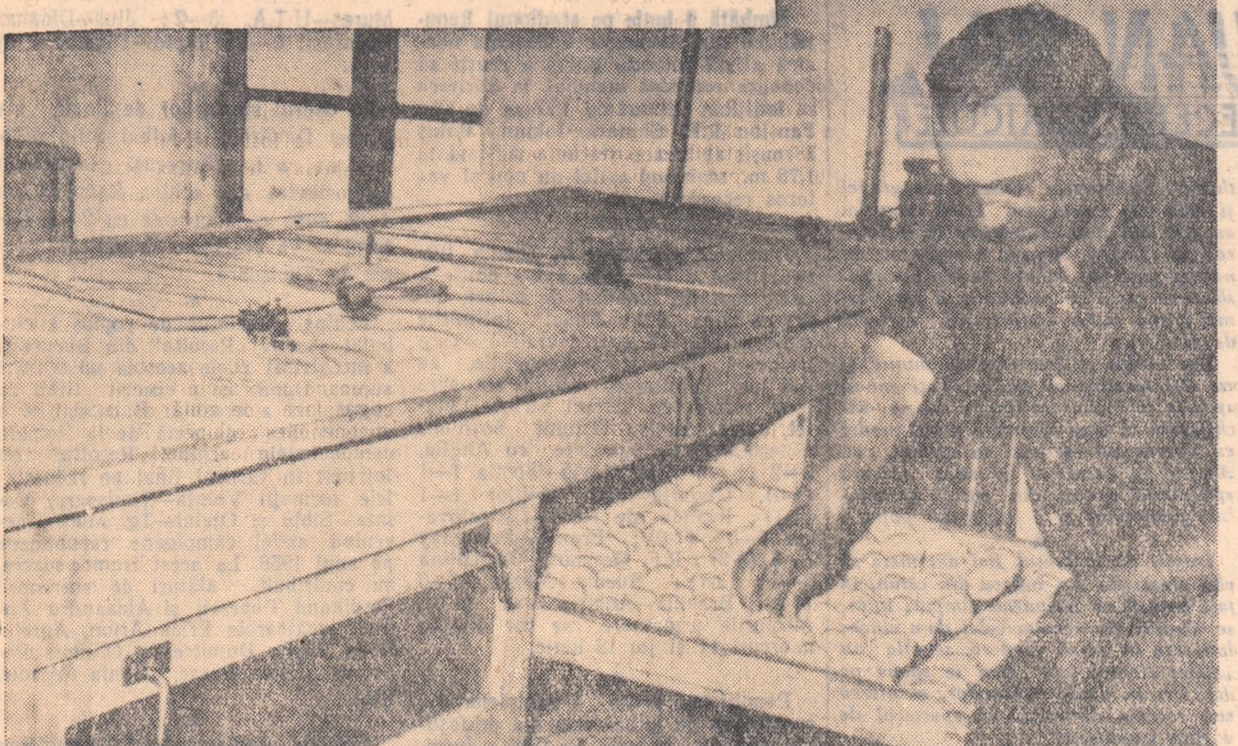
★

Pînă zilele acestea, gospodăriile agricole colective, cooperativele agricole de producţie şi întovărăşirile agricole din întreaga ţară au contractat cu statul cu 270.000 tone mai mult grîu şi porumb decît în întreg anul trecut. Paralel cu desfăşurarea contractărilor continuă şi achiziţiile de produse agro-alimentare. Au fost achiziţionate astfel peste 184.000 tone porumb, 63.000 tone grîu, 18.000 tone floarea-soarelui şi alte produse.

★

Industria de îngrăşăminte chimice şi produse împotriva dăunătorilor din agricultură s-a dezvoltat mult în ultimii zece ani. Numai în cursul acestui an se vor pune la dispoziţia agriculturii 170.000 tone îngrăşăminte chimice, iar în 1960, datorită sporirii producţiei în urma construirii marilor combinate chimice de la Borzeşti, Năvodari etc. se vor da agriculturii 560.000 tone îngrăşăminte chimice.

ÎN COLECTIVA „1907"

Pe lîngă celelalte ramuri ale sectorului zootehnic, colectiviștii din Slobozia Mîndra, raionul Turnu Măgurele, dezvoltă și ramura creșterii păsărilor. Dar pentru a nu mai umbla de colo pînă colo pentru a cumpăra pui, au pus ouă la clocit în incubatorul propriu.

Noi gospodării colective și întovărășiri zootehnice

In regiunea Ploești sînt 887 de unități cooperatiste care cuprind 98.317 familii cu 136.551 de ha. Pînă la 14 mai sectorul cooperatist socialist al agriculturii din regiunea Ploești a crescut cu peste 6.800 de familii și 5.500 de ha de teren arabil.

In această perioadă au fost create trei gospodării colective în comunele Maneciu-Pămînteni, Sfîrleanca și Fotino, iar în comunele Sociile, Cornu și Telega, raionul Cîmpina, au luat ființă noi întovărășiri zootehnice. In întovărășiri s-au înscris 214 familii.

M. CONSTANTINESCU
corespondent

O singură tarla

Lucrînd pămîntul la un loc și cu mijloace mecanizate, 35 de familii din satul Frumușei, raionul Buhuși, au reușit să obțină la hectar recolte mult mai mari decît țăranii care muncesc individual. La griu, de exemplu, recolta medie a individualilor a fost întrecută cu 1.030 de kg la ha. Acest lucru a făcut ca întovărășirea din Frumușei să primească într-una noi cereri de înscrieri.

Azi pămîntul celor 145 de familii din satul Frumușei formează o singură tarla. Frumușeii este astfel primul sat complet cooperativizat din raionul Buhuși.

TACHE VASILACHE
corespondent

Imbinînd 2 experiențe: A LOR ȘI A ALTORA

Lanurile întovărășirii „Unirea" din comuna Florești, raionul Cluj, îți încîntă privirile. Văzîndu-le m-am întrebat numaidecît: cărui fapt se datorește aceasta? Intovărășiții îmi spun că, de cînd lucrează în comun, lanurile frumoase și recoltele mari au devenit ceva obișnuit pentru ei. Stării totuși. Oare numai munca în comun stă la baza succeselor lor? Da, numai munca în comun, îmi răspund ei. Mai bine zis posibilitățile pe care ni le oferă acest fel de muncă.

Intovărășirea „Unirea" a luat ființă în 1952 cu 42 de familii. Pînă astăzi s-a mărit de peste 2 ori, iar pe masa președintelui întovărășirii se string mereu noi cereri. Oamenii au început să îndrăgească întovărășirea. Il atrag culturile frumoase, recoltele de anul trecut. Munca în comun a permis întovărășiților să aplice întregul complex de metode agrotehnice. Aplicarea îngrășămintelor, rotația culturilor, executarea lucrărilor agricole în epocile optime și în condiții bune — aici de mare ajutor le-a fost S.M.T. Huedin — a dus la rezultate rar întîlnite prin partea locului. Anul trecut, de exemplu, au obținut pe suprafețe mari producții medii la hectar de peste 1.900 de kg la griu, 2.500 de kg la porumb, 27.000 de kg la sfecla de zahăr. Tot anul trecut, individualii din comună — în aceleași condiții de sol și climă — au obținut la griu cu 600 de kg mai puțin la ha, la porumb cu 600 de kg, iar la sfecla de zahăr cu aproape 15.000 de kg mai puțin. Aceste cifre vorbesc de la sine. Ele au adus îndestulare în casele întovărășiților.

★

Nici pe lîngă lanurile întovărășirii din comuna Jucul de Jos, călătorul nu poate trece nepăsător. Sînt la fel de frumoase ca și ale întovărășiților din Florești. Dar...

Este un... dar pe care l-am aflat chiar de la întovărășiții din Jucul de Jos.

Pînă anul acesta întovărășirea din Jucul de Jos era numai cu numele unitate cooperatistă. Intovărășiții lucrau de unul singur, fiecare după capul și pofta lui. Nu munceau nici măcar ca țăranii individuali. Aceștia mai duc gunoi pe loc; porumbului îi dau și a treia prașilă. Intovărășiții din Jucul n-au făcut nici măcar lucrurile acestea. Inaintea fiecărei însămînțări parcelele egale ca mărime cu suprafețele aduse de fiecare în întovărășire se împărțeau între întovărășiți prin tragere la sorți. Așa că pînă în ziua tragerii la sorți nimeni nu știa ce loc îi va reveni pentru însămînțarea viitoare. De aceea ei preferau să vîndă gunoiul de grajd sau să-l ducă pe locurile păstrate în afara întovărășirii. Lucrînd în felul acesta n-a fost de mirare că întovărășiții obțineau în medie la hectar producții ceva mai mici decît bunii gospodari din sat. Situația aceasta i-a pus pe gînduri pe întovărășiți. Știau ce au de făcut pentru a ieși din impas. Aveau doar în față exemplul întovărășiților din Florești și al altora. L-au urmat și nu le pare rău. Astă toamnă au însămînțat în comun. In primăvară, la fel. Lucrările de întreținere a culturilor le execută ca la carte. Bineînțeles, tot în comun. Ii ajută și S.M.T.-ul. Acum, cînd muncesc în comun, ajutorul S.M.T.-ului a devenit cu putință.

Mai zilele trecute, unul din individualii cei mai harnici și mai pricepuți din comună, trecînd pe lîngă culturile întovărășiților a spus: „Da, îmi place. Sînt mai bune ca ale mele". Poate că dacă ar fi avut toc și cerneală la el, ar fi scris pe loc cerere de intrare în întovărășire. Individualul era unul dintre oamenii care, cu un an în urmă, trecînd de asemenea pe lîngă tarlaua întovărășiților, a spus, nu cu plăcere:

— Acestea-s culturi? Iată de ce nu mă înscriu eu în întovărășire.

După cum vedeți, întovărășiții din comuna Jucul de Jos au acum cu ce se mîndri. Au însă și o slăbiciune: să nu le amintești de ce a fost acum un an și acum doi ani. Vor să uite cu desăvîrșire.

Am amintit totuși de „experiența" tristă a întovărășiților din comuna Jucul de Jos nu din dorința de a-i supăra, ci spre a fi și altora de învățătură.

Ing. FLORICA PLOPEANU

O contribuție de seamă

Cu numai doi ani în urmă, în raza de activitate a S.M.T.-ului Albești, regiunea Suceava, existau o singură gospodărie colectivă și 10 întovărășiri agricole. Stațiunea își îndeplinea cu greu planurile de contractări și, ca urmare, — în timpul campaniilor agricole, potrivit cererilor țăranilor muncitori tractoarele trebuiau să facă deplasări multe, să cheltuiască importante cantități de carburanți, să uzeze prematur mașinile etc.

Datorită muncii pline de sîrguință a mecanizatorilor și agronomilor pentru a executa la timp și în bune condiții agrotehnice lucrări de arat, semănat, recoltat etc. oamenii s-au convins de superioritatea muncii în comun, cu mijloace mecanizate: Anul trecut, de exemplu, aproape toate unitățile cooperatiste deservite de S.M.T. Albești au dobîndit recolte de griu între 2.000—2.500 kg la hectar și de porumb între 3.000—3.500 kg la hectar.

Azi, majoritatea celor 11 comune unde lucrează brigăzile stațiunii sînt complet cooperativizate. La Albești toate gospodăriile din comună sînt unite într-o întovărășire ce posedă 1.080 de ha; în comuna Ștefănești au luat ființă 4 întovărășiri, în comuna Todireni 3 gospodării colective și o întovărășire iar la Lipiceni 4 întovărășiri; de asemenea, comuna Romînești este cooperativizată în procent de peste 80 la sută (o gospodărie colectivă și trei întovărășiri), iar în comuna Lunca s-au înființat 5 întovărășiri.

In ziua cînd am poposit la S.M.T. Albești, am aflat pe de altă parte că în comuna Răuseni — unde există 6 întovărășiri, — se află o echipă de agitatori din cadrul stațiunii, compusă din agronomul de sector Bădrăgan Dumitru, mecanicul Ciripel Andrei și directorul S.M.T.-ului, tov. Hening Johann, care împreună cu alți activiști de partid de la raion, desfășurau o vie muncă de lămurire printre țăranii muncitori, pentru ca ultimele familii de aici să intre în una din întovărășirile deja alcătuite. Insfîrșit, în unele sate cum este Petrești, numeroși țărani muncitori întovărășiți au înaintat cereri de a se uni în cîte o gospodărie colectivă.

De la tov. ing. Nemeș Petru, agronomul șef al S.M.T.-ului am aflat că la obținerea acestor succese în dezvoltarea sectorului agricol cooperatist din raza de activitate a stațiunii, au contribuit mulți factori:

In primul rînd, faptul că în mai multe comune au fost înființate încă din anul trecut brigăzi permanente (la gospodăriile colective din Jurești, Todireni, Romînești și altele). Mecanizatorii din aceste brigăzi — în mare parte originari chiar din aceste comune — s-au străduit să demonstreze țăranilor muncitori că munca făcută cu mașinile, nu numai că înlocuiește un mare volum de muncă manuală, dar contribuie la obținerea unor recolte mult mai bogate. Șeful brigăzii permanente de la Jurești, tov. Dumitru Anastasie — ca și mecanizatorii din această brigadă — în convorbirile lor de zi cu zi cu țăranii muncitori individuali, n-au scăpat nici un prilej de popularizare a recoltelor bogate și a veniturilor mari pe care le obțin colectiviștii. Stînd aproape întregul an în comune (unde li s-au amenajat și mici ateliere pentru reparații), mecanizatorii din brigăzile permanente conduse de tov. Chirilă Vasile și Rinder V. Gheorghe i-au convins pe sute de țărani muncitori despre foloasele înlăturării haturilor și lucrările făcute în comun. Uneori, ei au folosit grafice și tablouri din care se putea vedea grăitor deosebirea dintre recoltele gospodăriilor colective unde lucraseră mașinile S.M.T.-urilor și ale unor țărani care își aveau pămînturile chiar în vecinătatea acestor tarlale, dar pe care se lucrase cu mijloace primitive.

Un alt factor care a ușurat munca de atragere a țăranilor muncitori în una din formele cooperatiste agricole, l-a constituit și contribuția pontatorilor-alimentatori, mecanicilor de sector și agronomilor de sector din S.M.T. cum sînt: Tereblecea Gh., Ianuș D-tru, Dohaică Petru și Bădrăgan Dumitru. Se poate spune pe drept cuvînt, că pentru mecanizatorii S.M.T. Albești preocuparea de a sprijini dezvoltarea sectorului cooperatist, de a colabora în această privință cu organele raionale și comunale de partid, a devenit una din problemele principale de fiecare zi.

Pe de altă parte, în această muncă au fost atrași și mulți președinți ai celor 5 gospodării colective și 51 de întovărășiri agricole deservite. Așa sînt, de pildă, Sava Mihai, președintele gospodăriei colective din Todireni și Olan Alexandru, brigadier, Roșu Gheorghe, președintele întovărășirii din Ștefănești și mulți alții.

— Cu doi ani în urmă mi-a spus tov. ing. Nemeș Petru, S.M.T.-ul nostru își îndeplinea cu greu planurile de producție, și din cauză că lucram pe loturi de pămînt fărămițate. Ne-am dat seama că prin cooperativizarea tuturor comunelor deservite, nu numai că înlesnim executarea unor lucrări de bună calitate și reducerea prețului de cost al hantrului, dar se creează condiții din cele mai bune pentru mărirea recoltelor la hectar și creșterea bunăstării oamenilor muncii de pe ogoarele raionului nostru.

AL. RAICU

TOT MAI MULTĂ CARNE DE PORC PENTRU APROVIZIONAREA POPULAȚIEI

Mult, mult, dar și ieftin

Gospodăriilor agricole de stat din regiunea Pitești le revin în acest an sarcini sporite în ceea ce privește creșterea și îngrășarea porcilor. Astfel, în aceste unități vor trebui crescuți și îngrășați cu 10.000 și respectiv cu 11.000 mai multe capete decît în anul trecut. Pentru aceasta, s-au luat și măsurile corespunzătoare: a fost extinsă baza furajeră, mai cu seamă culturile de concentrate, masă verde și porumb de siloz, s-au preluat 3 noi îngrășătorii, iar în prezent se execută reparația și unele lucrări de întreținere a adăposturilor existente. O atenție deosebită s-a acordat pînă acum realizării planului de fătări. Pe întregul Trust, acesta a fost chiar depășit cu 1.000 de purcei. Trebuie arătat, însă, că mai sînt unele gospodării ca cele din Izvoru, Galicea și altele, unde din cauza proastei organizări a montei se obțin purcei mai puțini decît numărul planificat. Totuși, dacă în ceea ce privește fătările depășirile întrec nerealizările, nu același lucru se întîmplă și la obținerea sporului în greutate la tineret. In medie, acesta nu depășește 200 gr zilnic (planificat este 300 gr) decît la foarte puține gospodării. La unele, ca de pildă, la cele din Izvoru, Cuparu, etc., nu se realizează zilnic decît 100-115 gr. Cauza? Nu se asigură purceilor o furajare variată, întreaga alimentație reducîndu-se la porumb și șroturi. O situație mai bună, și acest lucru este îmbucurător, se prezintă la îngrășătorii. Aci, sporul mediu zilnic în greutate pe întregul Trust a fost depășit (515 gr în loc de 500 gr) pe primele luni ale anului 1958, unele gospodării cum ar fi Piatra Olt, Ștefănești etc., realizînd între 530 și 910 gr zilnic la fiecare porc care are peste 50 de kg. Obținerea unor asemenea sporuri a permis gospodăriilor agricole de stat din regiunea Pitești să livreze statului pînă la 1 iunie a.c. 78,4 tone carne de porc în loc de 64 tone cît aveau planificat. O contribuție importantă la dobîndirea acestor succese au adus gospodăriile din Piatra Olt, Ștefănești etc., unde s-a aplicat metoda de îngrășare rapidă a tineretului prin folosirea la discreție în alimentație a masei verde, laptelui tras, cărnii de cal, orzului și altor furaje.

Depășirea sarcinilor de livrare a cărnii de porc este un fapt pentru care unitățile Trustului Gostat Pitești merită toate laudele. Nu același lucru putem să-l facem însă dacă ne referim la situația prețului de cost al fiecărui kilogram de carne livrată statului, care pe întregul Trust a fost depășit cu 8 la sută. Cum a fost posibilă mărirea prețului de cost, cînd, așa cum am arătat mai sus, planul de producție a fost nu numai realizat ci chiar depășit? Foarte simplu: într-o proporție și mai mare au fost depășite și cheltuielile. Iată numai un exemplu: gospodăria din Ștefănești și-a realizat planul de producție în proporție de 107 la sută, dar a depășit cheltuielile cu 28 la sută. Urmarea? Prețul de cost a crescut de la 6,80 lei, cît era planificat, la 9,25 lei. Este adevărat că au fost și gospodării, bunăoară ca cea din R. Vîlcea, care n-au depășit cheltuielile. Acestea însă, nu și-au realizat nici planul de producție și în consecință au ajuns la același rezultat: un preț de cost mai ridicat decît cel planificat. O situație asemănătoare în ceea ce privește prețul de cost se prezintă la majoritatea unităților și la dobîndirea sporului în greutate la tineretul porcin. De pildă, gospodăria din Rătești, deși a realizat două planuri la sporul în greutate la tineret, a depășit cheltuielile de aproape trei ori, fiecare kilogram costînd 12,25 lei în loc de 6,84 lei. Barem gospodăria din Izvoru, care nu și-a realizat nici planul decît în proporție de 62 la sută și a depășit cheltuielile cu 64 la sută, a obținut un preț de cost și mai mare: 14 lei. Care este cauza scumpirii cărnii de porc în gospodăriile agricole de stat din regiunea Pitești? Analizînd felul cum sînt furajați și îngrijiți, atît purceii cît și porcii puși la îngrășat se constată că procentul de mortalitate este foarte mic: 3,6 la sută, ceea ce înseamnă că animalele fiind îngrijite bine se evită pierderile. Atunci? Principala cauză a creșterii prețului de cost al cărnii de porc în unitățile Trustului Gostat-Pitești este consumul excesiv de concentrate. Astfel, față de plan, care prevede pentru tineret 5 unități nutritive pentru obținerea unui kg de carne, în majoritatea unităților s-a consumat 5,5—7,4, iar pentru porcii puși la îngrășat în loc de 5,9 au fost gospodării ca cele din Drăgănești, R. Vîlcea și altele unde s-a consumat aproape 8 unități nutritive.

Ieftinirea cărnii de porc în gospodăriile agricole de stat din regiunea Pitești, trebuie să fie în prezent ca și în anii viitori principala preocupare a colectivelor de muncă din aceste unități. Statul nostru democrat-popular, așa cum subliniază în mod deosebit și documentele Consfătuirii de la Constanța, are nevoie nu numai de cantități tot mai mari de carne în vederea aprovizionării populației, ci și de obținerea acestui produs, ca și a altora, la un preț de cost redus, singura cale care va crea gospodăriilor agricole de stat posibilitatea să se transforme treptat în puternice unități rentabile.

GH. LEU

In căpșunărie

Dintre toate muncile ce se execută în agricultură, culesul strugurilor mi s-a părut întotdeauna cea mai plăcută îndeletnicire. De altfel, așa o consemnează și tradiția: cu cîntec, voie bună și făcută în zilele răcoroase ale toamnei, fără arșița și aerul îmbîcsit de pleavă al ariei. Și totuși...

Am vizitat de curînd căpșunăria gospodăriei agricole de stat „Mihai Viteazul"-Moșteni, aflată la secția Grădiștea din raionul Vidra. Ca și în vie, culesul se face pe răcoare, dimineața. In aer plutește o mireasmă plăcută de căpșuni, iar culegătoarele, îmbrăcate în stambe colorate, cîntă. Iată-le de pildă pe tinerele Petria și Aurica Ciocan, Elena Spătaru, Maria Moțoc și altele, toate din echipa Sandei Cernătescu, întrecîndu-se în depășirea normei zilnice. Intre două rînduri, fiecare grăbește spre capătul tarlalei, culegînd căpșunile mari, cît nucile. Zilnic, ele fac cîte două norme, ceea ce permite gospodăriei să trimită în fiecare seară la Giurgiu și București 800-900 kg. de căpșuni pentru aprovizionarea populației.

...Am stat de vorbă vreme îndelungată cu Nicolae Ivanciu, brigadierul care răspunde de căpșunărie și de livadă. Am aflat cu acest prilej că gospodăria agricolă de stat „Mihai Viteazul"-Moșteni, are aici la secția Grădiștea 3 hectare de căpșuni. Jumătate din această suprafață este pentru prima oară pe rod. Totuși, în medie, se vor obține cel puțin 3.200 kg. căpșuni la ha. Pînă acum au și fost culese și expediate cca 7.000 de kg. Impreună, am făcut și o socoteală: la suprafața de 3 ha se vor culege cca 9.600 kg. căpșuni, care, preluate de „Aprozar" și de Depozitul central al Magazinelor Gostat la prețul de 5—6 lei kg., vor aduce în casa gospodăriei 50.000—55.000 lei.

Cheltuielile pentru întreținerea culturii nu se ridică la mai mult de cîteva mii de lei, deoarece toate lucrările necesare se reduc la 2 prașile de primăvară, un tratament cu îngrășăminte chimice (80 kg azotat de amoniu la ha), o prașilă imediat după recoltare și una toamna. Peste iarnă, tufele de căpșuni rezistă foarte bine și nu au nevoie de nici o îngrijire. Dacă la cheltuielile de întreținere, le adăugăm și pe cele de recoltare rezultă că orișicum gospodăria realizează un beneficiu de 40.000—45.000 lei, adică 13.000—15.000 lei la fiecare hectar. Cu timpul, cînd golurile de pe rînduri se vor completa și tufele vor fi mai dese, producția la ha va crește la 4.500—5.000 kg. la ha, ajungîndu-se ca fiecare hectar să aducă un beneficiu de 20.000—25.000 lei. Și aceasta începînd chiar de la anul, deoarece operația de completare a golurilor se face în mod natural (nodurile unor vrejuri care ajung la pămînt se îngroapă singure, prind rădăcini și formează noi tufe), muncitorii netrebuind să facă altceva decît să dirijeze vrejurile — odată cu prașila executată după recoltare — pentru a menține rîndurile drepte.

Muncă ușoară, plăcută și foarte bănoasă. Nu e numai o impresie, ci o constatare. De aceea, cred că n-ar fi rău ca și alte gospodării agricole de stat, mai cu seamă cele așezate în preajma orașelor, să-și organizeze pe viitor asemenea căpșunării. Dintr-o astfel de întreprindere n-ar avea decît de cîștigat, atît ele, cît și populația.

L. GHEORGHE

INSEMNARI

O ramură nouă de producție în deltă

Delta Dunării, este unul din colțurile cele mai fermecătoare ale țării. Dacă umbli pe ochiurile de apă, cu lotca sau cu barca, ochii nu se vor sătura de priveliștile întîlnite. De altfel, natura i-a dăruit parcă toate frumusețile ei. Dar să lăsăm la o parte descrierea acestor frumuseți și să vorbim despre un alt fapt. Despre cîteva din posibilitățile ce s-au deschis acum în fața țăranilor muncitori din această parte a țării.

Aruncînd o privire pe harta de curînd schițată, vezi, parcă, în golurile de apă ale deltei și pe lacurile din împrejurimi sumedenie de păsări albe și fumurii. Alunecă pe întinsul apei întocmai ca niște lebede. Ar fi în zadar să numeri. Sînt multe, sute de mii... Dacă îți arunci din nou privirea spre colțul de jos al hărții ai să găsești scris cu grijă cifre și iarăși cifre. Semnificația lor n-ai s-o cunoști pînă cînd specialistul care a întocmit-o nu-ți vine în ajutor.

Aceste cifre vor prinde în curînd viață — spune el. Fiecare cifră înseamnă păsări, păsări de apă: gîște și rațe. In acest an gospodăriile colective din raionul Tulcea vor crește peste 98.000 de rațe și gîște. Nu-i mult închipuirea te poartă — îmi dau seama — spre cifre mari... Vor mai trece încă doi ani și numărul acesta se va ridica la 340.000 de capete. Poate că și numărul acesta îți pare mic? Ce-i drept, e mic față de condițiile favorabile ce le oferă delta și lacurile din împrejurimi — începe să se scuze specialistul nostru.

De fapt n-ar trebui să se scuze. Este știut că țăranii de prin părțile acestea, cu toate condițiile naturale ce le aveau, nu obișnuiau să crească păsări de apă. Nu că n-ar fi dorit acest lucru, dar lipsa hranei atît pentru ei cît și pentru păsări îi făcea să renunțe la această îndeletnicire bănoasă și frumoasă. Acum, în condițiile noi create de colectivizarea totală a regiunii nu se mai pun astfel de probleme. In cadrul gospodăriilor agricole colective creșterea păsărilor de apă a început să devină realitate. La Malcoci ca și la Beștepe, la Tulcea ca și la Chilia Veche, gîștele și rațele vor constitui încă în acest an un izvor însemnat de venituri pentru gospodării. Un început s-a făcut în această direcție. Fiecare gospodărie e în curs de a-și asigura cîte 30 de gîște și rațe-matcă. Bobocii vor fi scoși cu ajutorul celor 3 centre de incubație ce se vor amenaja special în raionul Tulcea.

In legătură cu creșterea și dezvoltarea păsărilor de apă tehnicienii vor mai avea mult de muncă. Dar creșterea păsărilor de apă va deveni în gospodăriile colective din raionul Tulcea cît de curînd o ramură de bază a zootehniei.

GH. ROȘU

Ce ne spune fondul de bază al gospodăriei colective din comuna Drăghiceni

Rareori mi-a fost dat să întîlnesc cifre care să nu poată fi orînduite într-un fel sau altul, din care să nu se poată trage o concluzie, bună sau rea. Mă refer la cifrele care oglindesc adevărul. Socotind că bilanțurile gospodăriei colective din Drăghiceni nu cuprind cifre supte din deget, că cifrele de acolo sînt expresia unor cantități reale, mi-a fost cu neputință să înțeleg fără explicații relațiile ce există între unele din aceste cifre. Iată un exemplu. Fondul de bază la capitolul animale de producție se ridica în anul 1954 la suma de 147.193 de lei. Veniturile bănești obținute în acel an din sectorul zootehnic au fost de 65.828 de lei. De menționat că-n această sumă intră și prețul a 9 boi de muncă ce au fost vînduți. În anul următor, valoarea animalelor de producție scade la 118.830, iar veniturile bănești obținute din zootehnie cresc față de 1954 cu peste 35.000 de lei!!

Această nepotrivire s-ar putea explica prin existența la sfîrșitul anului 1954, a unor mari cantități de producție neterminată care au fost realizate pe piață ulterior. Contabilul și socotitorul gospodăriei se împotrivesc acestei explicații. Ei nu sînt de acord nici cu faptul că-n 1954 s-ar fi dat mai multe produse animale la ziua-muncă, ceea ce, normal, trebuia să ducă la micșorarea veniturilor bănești. Incercînd să explice diferența de venituri prin creșterea productivității animalelor a reieșit că cea mai mare parte din banii aduși de sectorul zootehnic provin nu atît din vînzarea unor produse ca lapte, ouă, brînză, lînă etc. cît din valorificarea animalelor vii sau sacrificate. Neputîndu-mă lămuri din registre, am stat de vorbă cu cîțiva colectiviști. Ei mi-au spus că în 1955 gospodăria a vîndut o parte din animalele mari, de prăsilă. Aceasta explică de ce au crescut veniturile, în timp ce valoarea animalelor de producție s-a micșorat. La fel s-a procedat și-n anul următor, cînd valoarea animalelor din fondul de bază a scăzut cu încă 16.000 de lei. În realitate, scăderea este și mai mare, dar ea nu apare din cauza reevaluării făcute la sfîrșitul anului. Prin această reevaluare s-au fixat animalelor rămase valori mai mari decît cele reale. În anul 1957, partea din fondul de bază ce revine animalelor de producție a crescut, dar a rămas mai mică decît cea din 1954.

Anul 1958 va aduce o serioasă îmbunătățire a sectorului zootehnic al gospodăriei colective din Drăghiceni. Numărul vacilor de lapte va crește deocamdată cu 5, ajungînd la 21, al scroafelor a crescut față de anul trecut cu 9, ajungînd la 30. Va crește, de asemenea, numărul păsărilor, al oilor, al familiilor de albine. Creșterea are loc prin prăsilă; se rețin produșii animalelor foarte productive.

Am insistat asupra mișcării cifrelor în sectorul zootehnic, fiindcă, așa cum recunosc înșiși colectiviștii din Drăghiceni, ei și membrii altor gospodării din jur n-au avut o înțelegere clară a necesității sporirii numărului de animale de producție. Atunci cînd aveau nevoie de anumite sume de bani și le creau nu prin punerea în valoare a noi surse de venituri, ci prin vînzarea unor animale din fondul de bază.

În legătură cu animalele de producție, se mai pot face cîteva observații interesante și folositoare. În 1952, valoarea animalelor de producție a fost de 38.242 de lei, iar veniturile realizate de pe urma lor s-au ridicat la 36.614 lei. În 1954, valoarea animalelor a fost de 147.193 de lei, iar veniturile de 65.828 de lei (aici intră, după cum am spus, și prețul a 9 boi de muncă). Puși față în față cei doi ani, se vede lesne că în 1952 activitatea fermei de animale a fost mai rodnică decît în 1954. De ce?

În anul 1952, aproape jumătate din venituri (17.940 de lei) au fost realizate prin vînzarea produselor animale. Cu 2 ani mai tîrziu, numărul vacilor, al oilor și al păsărilor a fost mult mai mare, dar din vînzarea produselor animale s-au obținut numai 13.900 de lei!! Restul de 51.928 de lei au fost obținuți prin vînzarea animalelor vii. Analizînd veniturile aduse de ferme în cursul anilor, colectiviștii din Drăghiceni au ajuns la concluzia că de aici înainte, fără a neglija producția de carne, trebuie să pună pe prim plan obținerea de produse animale. În treacăt fie zis, n-ar fi rău ca și alte gospodării să facă asemenea analize.

Construcțiile sînt, se știe, o parte importantă a fondului de bază. Consider însă că este inexplicabilă situația gospodăriei colective din Drăghiceni unde valoarea construcțiilor este jumătate din valoarea întregului fond de bază. Inexplicabil pare de asemenea și faptul că în anii 1953—1954, cînd, conform dării de seamă anuale, s-au terminat obiectivele: 2 cotețe de păsări, 2 clădiri pentru ateliere, o remiză, o clădire pentru creșă, casa administrației, o uscătorie pentru cereale, 1 grajd, o maternitate pentru scroafe etc., fondul de bază la capitolul construcții a crescut numai cu 43.000 de lei, iar în 1956 cînd doar s-a mărit cu puțin capacitatea saivanelor și a cotețelor de păsări, fondul să urce cu 32.000. Exceptînd micile reparații curente, în 1957 nu s-a mai cheltuit nici un leu în construcții. Cu toate acestea, fondul de bază a crescut la acest capitol prin reevaluare cu aproape 100.000 de lei. După cum bine se știe, prin folosire valoarea construcțiilor nu crește, ci, dimpotrivă, scade. Eu unul nu cred că evaluarea dinainte a fost atît de greșită încît la noua operație de acest fel să reiasă o diferență atît de mare. Cred mai degrabă că diferența nu-i reală și ea ascunde adevărata mărime a fondului de bază care nici așa nu impresionează: 157.000 de lei la suta de ha. Ținînd seama de componența lui (jumătate e format din clădiri) și din dinamica sa (anumite sectoare importante — zootehnia de pildă — au avut oscilații mari în cursul anilor) reiese că cifrele de mai sus reflectă o situație a fondului de bază mai bună decît cea reală.

Revenind la construcțiile ridicate în gospodăria din Drăghiceni trebuie spus că a existat o bună orientare. Destinația obiectivelor este foarte diferită. Gospodăria a ridicat clădiri necesare păstrării produselor și prelungirii procesului de producție după recoltare (uscătoria de cereale) precum și foarte multe construcții destinate sectorului zootehnic. N-au fost uitate nici nevoile social-culturale ale membrilor gospodăriei; s-au construit: sală de bibliotecă, creșă, grădiniță etc. I se poate însă reproșa gospodăriei faptul că folosește — mă refer la construcțiile zootehnice — incomplet capacitatea lor ceea ce duce, datorită amortismentelor pe care colectiva nu le calculează încă, la scumpirea producției.

Spațiul nu mi-a permis să mă ocup și de alte aspecte ale celor două probleme expuse aici. Nu mi-a permis să mă ocup nici de acestea mai pe larg și mă obligă să închei. Cred însă că cele expuse sînt suficiente pentru a-i determina pe tovarășii de la sfatul popular al raionului Caracal să analizeze cu competență problemele gospodăriilor colective. Mă gîndesc la astfel de probleme: dinamica fondului de bază în întregime și a componentelor sale, relațiile dintre acestea și veniturile aduse de sectoarele de producție ce le corespund.

Analiza ar putea ajuta serios gospodăriile colective ale căror conduceri își dau foarte bine seama că activitatea de producție a unei mari unități cooperatiste nu poate fi condusă cu ajutorul inspirației de moment ci cu ajutorul științei economice. Inspirația nu poate duce decît la mișcare în spirală. Uneori nu duce nici la atît.

M. CALIANU

Din UNIUNEA SOVIETICĂ

Un aspect al Expoziţiei Agricole Unionale 1958.

ÎNTR-UN COLHOZ PREZENTAT LA EXPOZIŢIA MONDIALĂ

A. ZIUZIN

Unul din standurile pavilionului U.R.S.S. de la Expoziţia Mondială de la Bruxelles prezintă colhozul „Putilovistul roşu" din raionul Kaşinsk, regiunea Kalinin. Nu e pentru prima oară cînd cultivatorii de in din Kaşinsk participă cu produsele lor la o expoziţie mondială. Ţesăturile lor de in au avut întotdeauna mare căutare pe diferite pieţe ale lumii. Incă în anul 1900, de pildă, ele au fost prezentate de Rusia la Expoziţia de la Paris.

La scurtă vreme după deschiderea Expoziţiei de la Bruxelles am avut prilejul să poposim în colhozul „Putilovistul roşu" şi să vedem la faţa locului tot ceea ce este reprezentat printr-o seamă de exponate în standul de care vorbeam mai sus.

De la prima vedere constaţi că această gospodărie aplică o agricultură înaintată şi este înzestrată cu un mare număr de maşini. Industria socialistă le-a dat cultivatorilor de in maşini de mare productivitate, care le-a uşurat mult munca. Asolamentele cu ierburi şi metodele înaintate de lucrare a pămîntului fac să sporească an de an fertilitatea solului. Colhozul „Putilovistul roşu" obţine în fiecare an cîte 900—1.000 kg. fibre de in la hectar. Aici se obţin de asemenea recolte bune de cereale şi de cartofi. Odată cu dezvoltarea agriculturii a luat avînt şi creşterea vitelor proprietate obştească. Anul trecut, de pildă, colhozul a obţinut 52.800 kg. de lapte şi 7.420 kg. de carne la 100 hectare de pămînt. Venitul anual al colhozului s-a ridicat la peste cinci milioane ruble.

Cu fiecare an viaţa colhoznicilor din Kaşinsk devine tot mai îmbelşugată. De aceasta te poţi convinge poposind în casa oricăruia dintre ei.

Iată-ne în satul Masliatka, unul din satele colhozului. Oriunde întorci ochii, vezi o mulţime de case noi. Ingrijitorul de porci Dmitri Sergheev are şi el o casă încăpătoare, o casă cum înainte vreme numai bogătanii puteau să-şi durează.

Casa lui Sergheev cuprinde trei odăi frumos mobilate. In ograda colhoznicului am văzut o vacă, un viţel, doi porci, oi, păsări.

— E greu să-ţi închipui viaţa fără colhoz, ne spune stăpînul casei. Gîndiţi-vă că nouă zecimi din bugetul familiei mele provin din cîştigurile realizate în colhoz. Anul trecut noi am primit de la colhoz aproape şaptezeci de mii de ruble.

Dmitri Sergheev e un colhoznic de rînd. Drumul pe care l-a străbătut el în viaţă e drumul multor altor colhoznici la fel ca şi dînsul. Drumul acesta îl reconstitui privind la reverul hainei sale atunci cînd îşi pune costumul de sărbătoare. Pe reverul hainei strălucesc trei medalii de argint — trei jaloane care marchează viaţa tînărului ţăran. Medalia „Pentru vitejie" îţi aminteşte de apărarea Leningradului, de rănile căpătate de el în lupta cu hitleriştii care au atacat Ţara Sovietică; medalia „Evidenţiat în muncă" stă mărturie a luptei pe care a dus-o el pentru ridicarea colhozului în anii de după război; marea medalie de argint a Expoziţiei Agricole Unionale îl recomandă pe Sergheev ca pe un bun şi priceput crescător de animale.

Iată şi un alt exemplu. Evdokia Vişniakova a rămas în anii războiului văduvă, cu doi copii mici. E lesne de închipuit cîte lipsuri ar fi îndurat ea şi copiii dacă ar fi avut gospodărie individuală. In colhoz însă ea şi-a găsit locul, un loc de cinste. Evdokia Vişniakova a condus o echipă de cultivatori de in, a obţinut cîte 1.100 kg fibre de in la hectar, ba şi mai mult. Ea a fost distinsă cu Ordinul Lenin. Cu ajutorul colhozului ea şi-a putut creşte bine copiii. Fiica ei a absolvit institutul pedagogic şi acum este învăţătoare, iar feciorul a făcut şcoala medie.

Cînd stai de vorbă cu colhoznicii bătrîni simţi şi mai mult uriaşa prăpastie care desparte prezentul de trecut. Gospodăria colectivă a schimbat din temelii nu numai înfăţişarea satelor, ci şi însăşi viaţa ţăranilor.

CORESPONDENŢĂ DIN R. D. VIETNAM

TRINH-XUAN-BAI

FRUNTAŞ AL ÎNTRECERII AGRICOLE

După trei ore de drum, autobuzul care face cursa dintre Than-hoa şi Bai —thuong m-a lăsat în comuna Xuan-Thanh unde se află grupa de într-ajutorare „Quyêt-thăng" (Hotărîţi să învingem). Aci urma să mă întîlnesc şi cu fruntaşul întrecerii agricole pe ţară, Trinh-xuan-Bai.

Grupa aceasta de într-ajutorare este înfiinţată de multă vreme, iar istoricul ei nu se deosebeşte cu nimic de al celorlalte grupe. La început au fost numai 6 familii, acum sînt 11 cu 48 de membri, au un statut şi un plan de muncă foarte bine chibzuit. Grupa de într-ajutorare a avut de înfruntat numeroase greutăţi: lupta împotriva spiritului de muncă individualist, îmbunătăţirea metodelor de muncă înapoiate, sădirea în conştiinţa membrilor a ideii muncii colective şi al spiritului de solidaritate.

Pe pereţii sălii de şedinţe a grupei se pot vedea — puse la loc de cinste — numeroase felicitări şi distincţii. Intre care şi ordinul Meritul Muncii clasa a 3-a.

Trinh-xuan-Bai a lucrat în această grupă, a devenit fruntaş în muncă pe întreaga provincie şi apoi pe toată ţara. El este de asemenea decorat şi a primit numeroase scrisori de felicitare din partea guvernului şi a Ministerului Agriculturii şi Silviculturii din R.D. Vietnam.

Comuna Xuan—Thanh are puţin pămînt. In medie, fiecare locuitor are în stăpînire 1 sao şi jumătate (1 sao = 360 metri pătraţi). Insă, datorită elanului şi hotărîrii tuturor membrilor săi, datorită iniţiativei fruntaşului în muncă Trinh-xuan-Bai, grupa a transformat orezăriile slab productive în orezării cu producţii mari, care dau 3 recolte pe an. Şi în fiecare an recoltele cresc. In 1957, grupa a recoltat în medie 3.870 kg de orez de pe fiecare ha (1/3 ha). Recolta medie pe fiecare membru al grupei a fost de 386 kg, depăşind astfel cu mult nivelul stabilit pe întreaga ţară.

★

O mare consfătuire în legătură cu întrecerea în muncă îşi terminase lucrările cu cîteva zile înainte de vizita mea la grupa de într-ajutorare „Quyêt-thăng". Strălucitele realizări ale grupei şi cele ale fruntaşului Trinh-xuan-Bai au fost din nou evidenţiate în întrecerea pe comună. Aceasta a constituit un nou şi puternic imbold pentru membrii săi care acum se pregătesc să transforme grupa într-o cooperativă agricolă de producţie.

Am vorbit cu fruntaşul în muncă şi cu alţi membri ai grupei. Toţi mi-au spus la fel: „La înfiinţare nu ne închipuiam că vom deveni o grupă model cu numeroase realizări în activul ei. Aceasta se datoreşte în mare măsură sprijinului primit din partea partidului, guvernului şi a întregului popor".

★

Insoţit de tovarăşul Bai am mers să văd orezăriile. La ieşirea din cătun, în faţa noastră se întindeau ţinuturi întinse. Orezul din recolta celei de-a cincea luni era în plină creştere, se afla în „epoca tinereţii fete" cum se spune pe aci. De un verde strălucitor, el oferea sub razele dimineţii un spectacol de o rară frumuseţe.

Bai mi-a vorbit despre noile îmbunătăţiri aduse în tehnica arăturii, grăpatului, plivitului, îngrăşării pămîntului, în alegerea seminţelor şi semănatului, pe care le-a aplicat cu succes. El a adăugat că în prezent o mare parte a populaţiei din comună şi din provincie studiază şi aplică în practică metodele grupei „Quyêt-thăng" şi caută să ajungă la nivelul producţiei sale.

Am ajuns împreună la orezăriile experimentale ale grupei. [illegible] Bai caută mereu să-l depăşească. La fiecare recoltare, un număr de orezării sînt destinate experimentării noilor metode care vor face să crească recoltele viitoare.

Arătîndu-mi trei orezării experimentale Bai începu să-mi povestească:

— In aceste orezării, noi am săpat şanţuri mai adînci decît cele obişnuite, am grăpat cu mai multă grijă şi am pus mai multe îngrăşăminte. Am ales de asemenea seminţele cele mai bune, care dau o plantă cu o singură tulpină şi cu spic mare. Cît priveşte tehnica repicatului, ea diferă pe fiecare parcelă de pămînt. Iată pe această parcelă seminţele sînt repicate la o distanţă de 18 x 20 centimetri. Aci sperăm să obţinem o recoltă de 250 kg la fiecare „sao". Pe a doua parcelă, distanţele sînt de 20 x 20 centimetri şi recolta va fi de 220 kg. la fiecare „sao". Insfîrşit, pe cea de-a treia parcelă, unde creşte un soi de orez deosebit, distanţele sînt de 20 x 20 centimetri, iar recolta va fi de 260 kg la fiecare „sao". Sîntem siguri că vom obţine aceste recolte care vor confirma prevederile noastre. Este deajuns dealtminteri să compari aceste orezării cu cele de alături şi ai să observi singur diferenţa.

In aceeaşi seară mi-am luat rămas bun de la Trinh-xuan-Bai şi de la membrii grupei de într-ajutorare „Quyêt-thăng".

★

In maşina care mă ducea înapoi spre Thanh-Hoa, inima mi se umplea de o neţărmurită bucurie, la gîndul că voi reveni într-o zi la Xuan-Thanh, voi admira aceste orezării galbene ca aurul şi mă voi îmbăta de parfumul pe care îl răspîndesc. Mă gîndeam de asemenea la cuvintele pline de însufleţire pe care Trinh-xuan-Bai mi le adresase la despărţire:

„...Ca să trecem de la o muncă individuală la o muncă colectivă, de la o muncă înapoiată la o tehnică agricolă înaintată, nu este o sarcină uşoară. Noi nu sîntem decît la începutul muncii noastre şi crede-mă tovarăşe, mai avem încă multe, multe lucruri de făcut..."

TRAN QUYNH

„SOLUŢIE"

Deşi populaţia s-a pronunţat împotriva instalării rampelor americane pentru rachete pe teritoriul R.F.G., ziarele anunţă că trupele S.U.A. din R.F.G vor fi înzestrate cu rachete atomice.

— Da! Aveţi dreptate! Rachetele astea nu au nimic bun! Vom aduce altele atomice.

Desen de N. CLAUDIU

ŞTIRI SPORTIVE

Sîmbătă 9 iunie pe stadionul Republicii din Bucureşti, cunoscuta noastră atletă Iolanda Balaş a reuşit să doboare recordul mondial la săritura în înălţime deţinut cu 1,77 m de Cen Fan-iun R.P. Chineză. Iolanda Balaş a reuşit să treacă ştacheta ridicată la 1,78 m., stabilind astfel un nou şi valoros record mondial.

★

Duminică a început în Suedia turneul final a celei de a 6-a ediţie a campionatului mondial de fotbal, dotat cu cupa „Jules Rimet". Intîlnirile dintre cele 16 reprezentative care participă la această competiţie, au dat loc la meciuri echilibrate, care s-au soldat cu scoruri strînse. Astfel, reprezentativa Uniunii Sovietice a terminat la egalitate cu Anglia, 2—2 (1—0); Iugoslavia—Scoţia 1—1 (1-0), Ungaria—Ţara Galilor 1—1 (1-1); Irlanda de Nord—Cehoslovacia 1—0 (1-0); Franţa—Paraguay 7—3 (2-2); R.F. Germană—Argentina 3—1 (2-1); Suedia—Mexic 3—0 (1-0); Brazilia—Austria 3—0 (1-0). Meciurile următoare se vor disputa miercuri 11 şi joi 12 iunie.

★

Penultima etapă a campionatului republican de fotbal care s-a desfăşurat duminică 8 iunie în ţară a furnizat o serie de rezultate surprize care au făcut ca lupta pentru cucerirea primului loc în clasament să rămînă deschisă pînă la ultima etapă. In momentul de faţă, 4 echipe aspiră la titlul de campion republican: Petrolul (25 puncte şi mai are de disputat 2 meciuri); C.C.A. (25 puncte, un meci); Progresul (24 de puncte, două meciuri) şi Ştiinţa (23 de puncte, 3 meciuri). De asemenea nu s-a clarificat situaţia echipei care va ocupa locul 11 şi care va retrograda împreună cu C.S. Oradea, deţinătoarea „lanternei roşii".

Iată rezultatele tehnice ale etapei a 21-a: C.S. Oradea-Petrolul 1—0. Steagul Roşu—C.C.A. 3—0; C.S. Tg. Mureş—U.T.A. 3—2; Jiul—Dinamo Bucureşti 0—1; Rapid—Dinamo Cluj 1—1.

★

In cadrul sferturilor de finală ale „Cupei Dunării" la fotbal Ştiinţa Timişoara a fost întrecută la Zemun (Iugoslavia) de echipa Radnicki, cu 4—2, după ce a condus cu 2—1. Returul se va desfăşura duminică 15 iunie, la Timişoara.

★

Echipa feminină de popice a clubului sportiv „Recolta" din Bucureşti a înregistrat zilele acestea un frumos succes. După ce a cucerit titlul de campioană a oraşului Bucureşti şi a cîştigat faza de zonă de la Roman, componentele echipei „Recolta" au întrecut în turneul final pe redutabilele formaţii Voinţa—Timişoara, Voinţa—Sibiu şi Oţelul—Tg. Mureş, devenind astfel campioane republicane pe anul 1958. La acest frumos succes au contribuit, alături de antrenorii Ferdinand Popescu şi Alexandru Andrei, jucătoarele Erica Arion, Aurelia Dona, Elena Dumitrescu, Olimpia Popescu, Crista Rezae, Sonia Mijanis, etc.

★

Finalele campionatului republican de ciclism la semifond care s-au desfăşurat duminică 8 iunie pe circuitul de lîngă stadionul „23 August" din Capitală, au întrunit la „start" pe fruntaşii acestei probe de la colectivele sportive C.C.A., Dinamo, Progresul, Recolta, Voinţa etc. După o luptă strînsă, ciclistul Gabriel Moiceanu (Dinamo) a ocupat locul întîi la categoria avansaţi primind astfel, tricoul de campion republican pe 1958.

La fete, titlul de campioană republicană a revenit ciclistei Hermina Iuhasz (Dinamo), iar la juniori, tînărul V. Cohanciuc (Voinţa) a primit tricoul de campion republican.

De pe toate MERIDIANELE

Condamnaţi la întuneric

Însetate de cîştig, monopolurile americane folosesc ţările Americii Latine ca o sferă avantajoasă de plasare a capitalurilor lor, ca o bază agricolă şi de materii prime pentru industria lor, ca o piaţă largă pentru desfacerea mărfurilor lor. Acest jaf colonial, care îngăduie monopolurilor din S.U.A. să realizeze profituri uriaşe, condamnă popoarele din America Latină la o viaţă de mizerie şi întuneric.

Ziarul mexican „El Popular" a publicat de curînd un articol despre situaţia învăţămîntului din aceste ţări. Ziarul arată că principala problemă în această direcţie o constituie lipsa acută de şcoli şi învăţători. Acesta se referă îndeosebi la sate, unde lipsa de şcoli şi de învăţători se resimte cel mai mult.

Concretizînd situaţia învăţămîntului, ziarul „El diario de Oy" din Salvador arată că în America Latină 15—20 milioane de copii de vîrstă şcolară sînt cu totul lipsiţi de posibilitatea de a învăţa, iar 20 milioane de copii învaţă în mijlociu cel mult numai un an şi jumătate.

Ei luptă pentru pămînt şi o viaţă mai bună

An de an, în ţările burgheze se intensifică tot mai mult exploatarea oamenilor muncii de pe ogoare, iar salariul lor real continuă să scadă din cauza creşterii preţurilor. Astfel, în departamentul Bouche-du-Rhone din Franţa, în anul 1939 un muncitor agricol cîştiga 6 franci pe oră. De-atunci preţurile au crescut în ţară aproape de 33 de ori, pe cîtă vreme creşterea salariilor a rămas mult în urma scumpirii vieţii. În acelaşi timp însă, normele de lucru au sporit mult.

În Germania occidentală s-a promis încă în anul 1951 să se majoreze salariile muncitorilor agricoli, aducîndu-se la nivelul acelora ale muncitorilor industriali. Pînă acum însă nu s-a făcut nimic în această privinţă. Muncitorul agricol continuă să aibă condiţii materiale şi sociale mult mai proaste decît muncitorul industrial. De regulă, el nu primeşte nimic pentru orele suplimentare, iar dacă se încadrează în activitatea sindicală, este ameninţat să-şi piardă serviciul. Nu e de mirare de aceea că în ultimii ani aproape o treime din muncitorii agricoli din Germania occidentală, aproape 325.000 de oameni, au plecat la oraş.

Foarte grea este situaţia muncitorilor agricoli în aproape toate ţările Americii Latine. În Honduras, Costa-Rica şi Columbia, de pildă, muncitorii de pe plantaţiile de bananieri sînt exploataţi cu cruzime şi abia cîştigă atît cît să nu moară de foame.

E firesc de aceea că milioane de oameni ai muncii de pe ogoare din ţările capitaliste duc o luptă îndîrjită pentru efectuarea unei reforme agrare. Această luptă ia tot mai mult caracterul unei largi mişcări pentru democratizarea tuturor relaţiilor agrare în ţările capitalului.

În această luptă, aşa cum arată buletinul „Muncitorul agricol", se întăreşte tot mai mult unitatea de acţiune a oamenilor muncii de pe ogoare. În Anglia, muncitorii agricoli, acţionînd sub conducerea Uniunii naţionale a muncitorilor agricoli, au obţinut nu de mult o majorare a salariilor cu 9 shilingi pe săptămînă. În Japonia a luat fiinţă o Confederaţie unică a uniunilor ţărăneşti din această ţară.

Milioane de muncitori agricoli şi ţărani săraci din ţările capitaliste se conving tot mai mult din propria lor experienţă că numai ducînd o luptă organizată şi unită, ei pot obţine o îmbunătăţire a condiţiilor lor de viaţă, pot cuceri drepturi şi libertăţi democratice.

NEGRU PE ALB

Senatorul american L. Johnson a declarat că dacă ţara sa va continua actuala politică, ea va deveni „o insulă" înconjurată de ţări ostile.

Aşa cum zice domnul senator,
El „insula" o vede-n viitor;
Ostilitatea însă, evident,
E sigur chestiune de prezent...

Datorită scăderii conjuncturii economice, veniturile căilor ferate vest-germane au scăzut în ultimele luni cu 100 milioane mărci.

Criza care se constată,
Demonstrează de-astă dată
Că la căile ferate
Nu merg toate... ca pe roate.

Invăţămintele consfătuirii de la Constanţa prind viaţă

(Urmare din pag. 1)

podăriei colective, cu Ecaterina Lazăr, secretara organizaţiei de bază, sau cu oricare dintre colectivişti, îţi răspund: „acesta este doar începutul. De acum înainte ne vom strădui să dezvoltăm gospodăria noastră pe măsura puterilor noi, pe care le-am căpătat prin venirea în colectivă a tuturor ţăranilor muncitori din satul nostru".

Nu ne îndoim că aşa va fi. Gospodăria colectivă din Silistraru are condiţii prielnice de dezvoltare. Are conducători şi tehnicieni care muncesc cu entuziasm. Dar mai ales are colectivişti destoinici, cu dragoste de muncă.

La data cînd am vizitat gospodăria, erau luate măsuri de asigurarea unor cantităţi de furaje dintre care 180 tone de secară amestecată cu lucernă erau însilozate. Se lucra, de asemenea, la asigurarea adăposturilor pentru animale şi se dovedea grijă pentru a se pune oameni potriviţi la loc potrivit.

Punind în practică învăţăturile consfătuirii de la Constanţa, conducerea gospodăriei vînduse 120 de cai din cei 300 pe care-i avea, cumpărînd, în schimb, vaci şi oi ce vor mări veniturile gospodăriei şi ale colectiviştilor. De asemenea au fost luate măsuri de mărire a numărului de animale de producţie şi de lărgire a suprafeţelor cultivate cu plante tehnice.

Socotim însă că nu se depune destulă pricepere şi stăruinţă pentru a se folosi toate condiţiile pe care le are gospodăria. În regiunea Galaţi, Departamentul Industriei Alimentare are o fabrică de conservare a fructelor şi legumelor. Acesta ar fi un mijloc bun de valorificare a căpşunilor, fasolei şi a altor fructe şi legume. Gospodăria colectivă din Silistraru nu a încheiat contracte să livreze astfel de produse, şi nici nu se preocupă să le cultive. In anul acesta, nu a cultivat decît un hectar cu fasole pentru aprovizionarea colectiviştilor. De căpşuni şi alte culturi nici nu s-a pomenit vreodată în Silistraru.

Este necesar să se analizeze bine toate posibilităţile de valorificare a resurselor de care dispune gospodăria. Oare n-ar fi în folosul colectiviştilor dacă pe terenul gospodăriei ar cultiva şi căpşuni? Fiind aproape de Brăila şi avînd la îndemînă o şosea asfaltată, cîte produse legumicole şi fructe (spanac, ceapă, fasole, căpşuni etc.) ar putea trimite la oraş colectiviştii din Silistraru?

Vorbind despre numărul păsărilor proprietate obştească şi arătîndu-le că gospodăria nu are nici măcar cîte un pui de fiecare ha., tov. ing. Micu Mocanu, zootehnistul gospodăriei a răspuns că nu au coteţe suficiente. E drept capacitatea actualelor coteţe nu îngăduie creşterea unui număr mai mare de păsări decît acel existent în prezent. Pînă la ridicarea de noi construcţii, s-ar putea proceda însă la creşterea puilor în serii. Peste puţin timp, o parte din puii gospodăriei vor putea fi vînduţi pentru tăiere sau pentru prăsilă şi în locul lor vor putea fi crescuţi alţi 1000—1500 pui. In felul acesta, gospodăria colectivă din Silistraru va putea contribui la aprovizionarea populaţiei cu carne de pasăre şi-şi va asigura şi mai multe generaţii de găini care să dea ouă în tot timpul anului.

Desigur că posibilităţile de organizare economică a gospodăriei nu se opresc aici. Ar putea fi găsite şi alte resurse de venituri atît prin mărirea şi dezvoltarea ramurilor de producţie de care am vorbit mai sus, cît şi prin crearea altora.

Diferitele instituţii comerciale alimentare şi industriale de stat: Aprozarul, Industria alimentară, Industria cînepei şi inului, Industria farmaceutică etc., au nevoie de numeroase produse pentru care plătesc bine. Conducerea gospodăriei, ajutată de organele raionale, ar putea să ia legătură cu aceste unităţi, făcînd oferte şi încheind contracte în vederea cultivării plantelor respective.

Inainte de a încheia rîndurile de faţă, cîteva cuvinte şi despre felul cum trebuie folosiţi oamenii la diferite munci. Cu prilejul vizitei mele la această gospodărie, am constatat că pentru îngrijirea păsărilor sînt folosiţi doi bărbaţi. N-am avea nimic de obiectat dacă aceştia ar fi specializaţi în acest domeniu şi dacă munca lor ar da roade. Am constatat însă că din 1.500 de pui de trei săptămîni cîţi au fost aduşi de la incubator, au murit 240, adică 16 la sută, pricinuind gospodăriei o pagubă de 1.200 lei. Ceva mai mult. Puii rămaşi în viaţă nu sînt dezvoltaţi potrivit vîrstei pe care o au. Cum să se dezvolte normal dacă vasele în care mănîncă sînt nespălate de multă vreme şi dacă îngrijitorii sînt folosiţi şi-n alte munci? N-ar fi oare mai bine dacă la ferma de păsări ar fi puse femei dintre cele mai harnice şi mai pricepute în această ramură de activitate?

Acelaşi lucru se poate spune şi despre fermele de porci şi de vite. De la gospodăria colectivă din Silistraru, ca de altfel şi de la alte gospodării colective, trebuie să dispară definitiv vorbele: „Aici îl punem pe cutare că e cam suferind", şi în locul lor să se spună: „Aici îl punem pe cutare că e mai priceput şi munceşte cu mai multă dragoste".

Totodată conducerea gospodăriei din Silistraru trebuie să se intereseze de pregătirea cadrelor. E de neîngăduit ca hrănirea vacilor să se facă neraţional, aşa cum s-a apucat din bătrîni. Fiecărei vaci de lapte să i se stabilească raţia după o adîncă analiză în funcţie de laptele pe care-l dă. Colectiviştii trebuie învăţaţi nu numai cum să îngrijească animalele, dar şi cum să ţină o evidenţă, stabilindu-se dacă animalul corespunde scopului pentru care este ţinut (lapte, carne, produşi etc.) şi trăgîndu-se învăţămintele necesare, pentru alegerea şi selectarea celor mai bune exemplare.

Aşa cum am arătat mai sus, colectiviştii din Silistraru se află pe un drum bun. Lipsurile şi greutăţile nelipsite oricărui început nu trebuie să-i descurajeze, ci dimpotrivă să-i îndîrjească în muncă. Studiind cu atenţie lucrările consfătuirii de la Constanţa, chibzuind adînc orice măsură înainte de a o pune în practică şi muncind cu avînt, ei vor putea să-şi înflorească an de an gospodăria, să obţină noi şi noi succese pe calea belşugului şi bunăstării.

„AGRICULTURA NOUĂ", organ al Ministerului Agriculturii şi Silviculturii. Apare bisăptămînal. Redacţia şi Administraţia: Piaţa Scînteii, nr. 1, Bucureşti, telefon 7.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".